

Egiptenii și neamurile Arimine

Pentru a înțelege legăturile dintre cultura mioritică și cea egipteană, dar și rosturile drumețiilor lui Deceneu, Orfeu și Zamolxe în Egipt, trebuie să mergem în preistoria și istoria acestei regiuni unde se găsesc germeii uluitoarei civilizații pe care a creat-o neamurile arimine aciuat pe malurile lui Hapi. Una din cele mai vechi culturi cunoscute pe teritoriul Egiptului pentru perioada neolitică este cea de la Merimde, la marginea vestică a deltei Nilului. S-au descoperit aici vase din lut realizate cu mâna și ara-reori incizate, schelete de animale și de oameni unde morții erau îngropați de obicei sub podeaua casei în poziție șezând. Foarte importantă este descoperirea alăturată a unei figuri umane din lut ars și a unui cap de taur realizat din același material, care, în perioada istorică va evolua în mai multe variante ale cultului taurului. Un model ritualic asemănător cu cel egiptean, a fost găsit de către arheologii români în sanctuarul preistoric de la Parța, județul Timiș fiind datat pentru mileniul V î.e.n. Taurul solar apare și la emeși pe unele sigilii încă la începutul mileniului IV î.e.n. iar la egipteni este simbol religios din primele faze ale civilizației lor. Mitul taurului găsit la Parța, în cultura carpatină își continuă existența simbolic-religioasă prin capul de taur din aur, descoperit la Poiana Coțofenești, județul Bacău și datat în secolul VII î.e.n. precum și pe numeroase tăblițe de plumb ce stau ascunse de nemernici la Ins-titul de Arheologie din București care prezintă adevărata istorie a neamului arimin. Simbolul capului de taur sau bour cum i s-a spus la începutul feudalismului românesc, apare pe primele steme ale Mol-dovei de la începutul secolului XIV. Dar civilizația în spațiul carpatic este mult mai veche și cu răspîndire pe un vast teritoriu. Trebuie adusă la lumina timpului pictura rupestră de la Coliboaia, veche din mileniile XXXVIII î.e.n. unde apare cerbul ca totem solar ce va fi înlocuit pe alte meleaguri cu taurul, o pasăre, lupul, crucea înscrisă în cerc din care se înalță Pomul Vieții sau Osia lumii, iar în spatele cer-bului se disting mai multe cruci libere, acestea dovedind existența unui cult ce avea ca simbol al sacru-lui crucea cu brațele egale. Alte lăcașe de cult unde apare crucea însoțită de diferite semne sînt peșteri-le Gaura Chindiei și Clemente (mileniul XV-X î.e.n.) și Măgura (mileniul X î.e.n.) în sudul Dunării, sau siturile de la Lepenski Vir (7300 î.e.n.), Turdaș, Tărtăria și Vinča (mileniile VII-V î.e.n.).

Aici în **Țara Zeilor** sau **Țara Sfântă Dio Getia** a fost zidit neamul omenesc venind din titani sau urieși, concept teozofic și adevăr istoric ce așteaptă să fie scos înaintea ochilor românilor așa cum îl găsim limpezit precum lumina soarelui și în scrierea esenă *Arborii*: **„În zilele de demult, când creația era tînără, / Pămîntul era plin de arbori uriași / Ale căror ramuri ajungeau deasupra norilor / Și în care sălășluiau Vechii noștri Părinți / Care au umblat cu îngerii, / Și au trăit în Legea Sfîntă.”** Să înțele-gem odată pentru totdeauna că „vedeniile sinaite” sînt numai niște otrăvuri sataniste, servite nouă de către ticăloșii fanarioți pe la mijlocul secolului XVIII cînd erau stăpîinii Țărilor Române ca slujbași ze-loși ai otomanilor. Toate tradițiile noastre străvechi își au rădăcinile în cele ale religiei și culturii geți-lor care erau Neam Scoborîtor din Zei, nu din rîtani cum ne spurcă azi în fața tuturor fel de fel de lepre. Ideea originii divine a neamului omenesc zămislit în Țara Zeilor sau Țara Sfîntă Dio Getia o găsim și în manuscrisul esen *Îngeri* care spune: „Să lăudăm sfinții îngeri... Noi lăudăm îngerii care, în primul rînd, ascultă gîndul și învățătura **Tatălui Ceresc, ai cărui îngeri au format sămînța neamurilor.** Care au atins sprînceana părintelui nostru Eno și **au călăuzit Copiii Luminii pe șapte plus șapte căi care duc la Pomul Vieții...**” Fiindcă aici în nordul și sudul Dunării a fost prima vatră a civilizației umane, tot înmulțindu-se ei sau apucîndu-i mare dor de ducă, unii au plecat să colinde întreg olatul, să vază singuri și pe îndelete întreaga zidire a Tatălui Ceresc.

Pentru a dovedi originea carpatină a civilizației vechiului Egipt și a unei părți din populația ce a în-temeiat acest stat antic, am să aduc de mărturie date și fapte demne de luat aminte chiar dacă sînt mi-turi ori legende din străvechimea lumii, lăsate nouă de scriitorul grec Pseudo-Apollodorus în *Biblio-theca*, 2,14 unde spune o poveste despre regele Danaos stăpîn în Argosul Peloponezului în timpurile de început ale civilizației lor. Scrie autorul în carte, că regele Belos al Egiptului împreună cu soția sa Achiroe ca fiică a Nilului, au avut doi gemeni, pe Egiptos și Danaos. În unele mituri se spune despre Belos că ar fi avut ca frate pe Agenor care a domnit peste Sidon și Tyr în Fenicia. După moartea tată-lui, **Egiptos** a primit pămînturile de pe valea Nilului care au luat și numele său, iar **Danaos** a primit Libia. Egiptos avea cincizeci de băieți, iar Danaos avea cincizeci de fete și tatăl băieților i-a propus fratelui său să-și mărite fetele cu odraslele lui astfel ca vechea împărăție părintească să fie refăcută. Însă Danaos bănuindu-și fratele de ceva viclenii, repede și-a pus tot neamul și calabalcul în corăbii și a plecat pe furie în Peloponez unde unchiul său zidise cetatea Argos, devenind regele acestor locuri da-torită prezicerilor unui oracol. După moartea lui Danaos, conducerea cetății revine lui Gelanor numit și **Pelasgos**, de la care o primise fugarul libian. **Și în alte mituri se spune că danaii erau pelasgi** adică același neam venit în Peloponez din nordul Istrului, **fiind frați cu vechii egipteni cum zice și mitul amintit mai înainte**, adevăr descoperit în vechile scrieri ale egiptenilor dar și în *Făcă-Tora* iudeilor. Spune scriitura ivriților însă numai prin urdinișul vedeniilor că filistenii erau frați cu egiptenii, iar aceștia din urmă au colonizat Macedonia cu flăcăul lor de toată isprava Macedo, care umbla acoperit cu o blană de lup cum vedem la preoții geți de pe tăblița 9, dînd și numele țării! În Canaan sau Palestina era cetatea Macedo, numită și Megido sau Meghido.

Însă mai găsim o altă legendă despre migrația din Carpați pe Valea Nilului, la Diodor în lucrarea *Biblioteca istorică* unde în *Cartea* I, LV și II, XLIII povestește despre isprăvile de început ale neamului sciților (geților) ce au creat o mare împărăție la nord de Istru ajungînd pînă la Caucaz. După ce preia le-genda femeii-șarpe din istoriile lui Herodot, scrie că aceasta a născut doi flăcăi voinici care au ajuns regi vestiți – **Palos** și Napes – ai sciților, iar urmașii acestora „au supus nenumărate ținuturi dincolo de Tanais (Don) pînă în Tracia. **După ce și-au îndreptat armatele în cealaltă parte și-au întins domnia pînă în Egipt la Nil.**” Dar Tanais era granița de est a geților cu sciții cei adevărați care ocupau spre est Marea Cîmpie Rusă, unii ajungînd chiar pînă în China și Coreea. Cele două izvoare spun despre o mare migrație ce a avut loc din nordul Istrului pe Valea Nilului în zorii civilizației egiptene, iar în cul-tura românilor aceste informații lipsesc cu desăvîrșire fiindcă nu le place unora sau altora ca istoria să fie și a noastră, nu numai a celor pricepuți la minciuni sau vedenii sataniste.

Tot el ne lasă mărturie în *Cartea* I, XXVIII despre o mare expediție a zeului egiptenilor User sau Osir-is cum l-au scris grecii, care a pornit cu multă armie să ia în stăpînire întreg pămîntul, preoții egip-teni spunînd că au colonizat chiar și Babilonul emeșilor, precum și ținuturile din nordul grecilor, adică neamurile arimine din Tracia, Macedonia și poate Dio Geta, asta dovedind că și ei păstrau amintirea legăturilor cu neamurile carpatine dar privind scurgerea istoriei, invers în timp. În *cartea* 1,27 el susți-ne că regele Belos al Egiptului preistoric a trimis o ceată de viteji pentru a întemeia o colonie pe rîul Eufrat, numind peste muritori, pentru cele sfînte și pline de înțelepciune, preoți care se ocupau și cu astrologia, iar în vremurile autorului aceștia erau cunoscuți de către babilonieni sub numele de „calde-eni”, bucurîndu-se de aceleași privilegii ca și preoții din Egipt fiind scutiți de impozite și alte servicii către stat. Dar numele regelui **Belos** este o transcriere după obiceiul grecilor al viteazului scit sau get **Palos**, care, spune Diodor în lucrarea amintită, că a plecat în sud luînd cu sabia în stăpînirea sa ținutu-rile de pe Valea Nilului să le fie de casă și împărăție.

În *Descrierea Greciei* la II,19, autorul Pausanias, trăitor al secolului II al erei noastre, spune că după moartea regelui Danaos, cetatea Argos a revenit lui **Pelasgos** fără a mai preciza dacă este vorba de Ge-lanor sau chiar noul rege se numea așa. Privitor la aceste legende mai avem mărturia scriitorului grec Ctesias ce a trăit în secolul V î.e.n. și ne povestește că un rege al sciților (adică al **geților** fiindcă ei îi numeau „sciți” pe toți cei din nordul Istrului) l-a bătut rău pe pir-o/faraonul Egiptului Sesostris chiar la el acasă după care s-a retras spre baștină, informație folosită și de Iordanes în *Getica*.

Scriitorul grec Euripide (480-406 î.e.n.) în piesa *Archelaos* spune că **danaii** sînt aceiași cu **pelasgii** precizînd că regele mitic Danaos al Eladei a dat o lege pentru neamul său astfel ca „**danai să se cheme cei ce înainte pelasgi s-au numit**”, **adică cei ce au ajuns pe valea Nilului pe la anii 3300 î.e.n., erau și după mintea vechilor greci, pelasgii din nordul Istrului sau neamul geților cum au apărut ei mai tîrziu în scrierile grecilor**, dar și cum au fost menționați în primele scrieri ale vechilor egipteni ca „**poporul lui Anu**”!

Diodor în *Biblioteca istorică, Cartea III, LX* ne mai dă o legendă a migrației geților din Carpați pe valea Nilului, scriind: „După moartea lui Hyperion – se povestește – fiii lui Uranos și-au împărțit între ei domnia. Cei mai vestiți au fost Atlas și Cronos. Atlas a primit domnia de lângă Ocean, iar oamenilor de pe acele meleaguri li s-au spus atlanti. Atlas și-a dat numele său și celui mai înalt munte din țara sa. Se mai spune despre el că ar fi cunoscut cu deamănuntul, legile mișcărilor cerești, împărțînd oamenilor și teoria formei sferice; de aici vine legenda că Atlas duce pe umerii săi pămîntul. Și în această formă închipuită, în care mitologia ne înfățișează reprezentarea globului ceresc, Atlas avea mai mulți fii, dintre care unul, Hesperos, se deosebea prin evlavie lui, prin simțămîntul de dreptate față de supuși și prin acela al omeniei. Cândva Hesperos – urcîndu-se pe vârful muntelui Atlas, ca să observe astrele – ar fi fost răpit de furtuni dezlănțuite pe neașteptate și a dispărut de pe fața pămîntului. Poporul hotărînd să i se dea cinstire vrednică de un zeu, i-a fost dăruit, celui mai strălucitor astru de pe cer, numele său... Atlas avu șapte fiice, cărora – după numele lui – li s-a dat un nume comun, Atlantide... Au fost așezate pe cer și au primit numele de Pleiade.”

Gnaeus Naevius, în lucrarea *Bellum Punicum*, scrie la I-VII astfel: "Inerant signa expressa, quomodo Titani, Bicornes Gigantes magnique Atlantcs, Runcus atque Purpureus, filii Terras." În traducere: "Au fost semne clare cum titanii, giganții cu două trupuri (aceștia aveau în loc de picioare două trupuri de șarpe, dar înainte de secolul IV î.e.n., ei erau reprezentați ca luptători), atlanti cei mari... Runcus și chiar Purpureus sînt copiii Pămîntului." În limba română avem cuvîntul *runc* care înseamnă *poiană* sau *pășune*. Dar mai avem și cuvintele *poruncă* și *aruncă*. De asemenea cuvîntul *purpuriu* are semnificația de *roșu închis* (sau *roșcat/roșcovan*).

Pentru deplina înțelegere a adevăru-lui să completăm informațiile de mai sus cu datele din *Istoria feniciene*, venite de la Philon din Bib-los (64-141) despre **regatul lui Atlas ce a fost vatra migrației către Egipt**, care ne scrie referitor la fratele regelui așa: „Și **Cronos – Amon** – mergînd în ținutul dinspre miazăzi, **a dat întregul Egipt zeului Taaut**, pentru a fi regatul său. Toate lucrurile acestea au fost consemnate pentru prima oară de **cei Șapte Fii ai lui Sedek, cabirii împreună cu cel de-al optulea frate al lor, Asclepios**, după porunca zeului **Taautus...** Din Mișor s-a născut Taautus care a **născocit primele semne ale scrierii**. Pe acesta egiptenii și alexandrinii l-au numit Thoth, iar grecii Hermes. Din **Sidec** își trag obârșia dioscurii, **cabirii**, coribanții sau **samotraccienii**”. Fragmentul lui Philon a fost preluat de către Eusebiu din Ceza-reea în lucrarea *Praeparatio evangelica* (I,9). Divinitatea **Taautus** sau **Thoth** era considerat de către vechii egipteni a fi inventatorul primului alfabet, dar scrierea a apărut în jurul Carpaților la Tărtăria, Turdaș, Vadu Rău și Hîndrești încă din mileniul VII

î.e.n. Însă Thoth cum au scris pricepuții eleniști, la egipteni apare scris în hieratică DHT sau DHWTY, care se citește „Dahau-ti” sau „Tehu-ti”, adică **neamul scitic** sau *Legea Sfântă a Sciților* cum este în scrierile de început ale acestora. Mai este cunoscut sub numele de Djehuty, adică din neamul geților (nobilii Dahae), o ramură a massa-geților, la fel ca și mumiile tochariene descoperite în bazinul Tarim din N-V Chinei. Menționez că Tarim în limba română înseamnă *tărîm*. Mai avem însă în România, o localitate ce îi poartă numele și anume, localitatea Dălhăuți, care, dacă eliminăm diacriticele obținem un nume aproape identic (Dalhauti/Dahauti). Numele zeului egiptean Thoth este un nume recent, dat de către greci 'Θóθ; thóth'. Aici, prin sciți trebuie să înțe-legem neamul geților, așa cum scrie explicit și Strabon în *Geografia* 1, 2, 27, **despre năravul grecilor de a-i numi sciți pe toți locuitorii din nordul Traciei**, adică din miază-noapte, indiferent cum își spuneau ei între ei, întunecime foarte dragă și pricepuților ivriți.

Aceste legende spun că Thoth a dat egiptenilor întreaga învățătură pentru a-și ușura viața, dar și științele și arhitectura, scriindu-le pe pereții templelor și pe **plăci de piatră** pe care le-a îngropat spre a fi păstrate. Practica scrisului pe tăblițe este la noi veche din mileniul VII î.e.n. prin cele de la Tărtăria, apoi pe la anii 4000 î.e.n. sînt tăblițele de lut descoperite la Vadu Rău și chiar de piatră cum sînt cele două de mărimea unei cutii de chibrituri descoperite la Hîndrești, comuna Oțeleni, județul Iași. În manuscrisul esen, adică strămoșii mei geți cei cinstiți și isteți, intitulat *Manualul de disciplină* partea numită *Imnurile începătorilor*, rîndurile X-XI din 1, găsim rugăciunea de intrare în Frăția Celui Ales cu jurămîntul: „O să-l țin ca făcînd parte din legile înscrise pe **tăblițele vechi**, pentru a-i aduce Domnului drept ofrandă – bunătatea buzelor mele... O voi păstra ca pe una dintre porunci înscrisă pe **tăblițele vechi**”. Informațiile venite din vechea cultură a egiptenilor nu spun cînd a apărut „civilizato-rul” Thoth în Valea Nilului, dar tăblițele din os sau fildeș descoperite acolo arată că migrația a avut loc pe la anii 3300 î.e.n. Mai spun vechile lor scrieri despre zeu că se afla la originea a tot ceea ce a zămis-lit mintea omenească, dar **era și stăpîn al năvălitorilor tăbărîți din răsărit** care s-au înstăpînit peste ținuturile udate de Nil, unde și-au așezat un nou tărîm care să le fie de veșnicie. Aceste date și fapte venite atît de la vechii egipteni cît și de la greci, ne arată fără putință de tăgadă că **civilizația de înce-put a Egiptului predinastic își are rădăcinile în cea născută în jurul Carpaților nu numai ca neam dar și ca spiritualitate prin migrația ce a avut loc pe la anii 3300 î.e.n.**, ca să audă toți surzii, tîmpiții și întunecații pămîntului care ne-au falsificat istoria în totalitate.

Latinul Trogus Pompeius în *Istoriei filipice*, mai corectează puțin istoria și scrie că **Tanaus era re-ge al geților**, dar nu se poate împotrivi nimeni dacă pe **Danaus** l-au scris alții tot din vechime și Ta-naus, ca să nu mai umblăm de-a oarba după făcăturile revelate celor ce trăiesc din simbria Satanei.

Un alt autor latin dar de origine hispanică, poetul Lucan (39-65 e.n.), în lucrarea *De bello civili* spu-ne că strămoșii noștri geți, sciți, hiperboreeni sau pelasgi au străbătut în preumblările lor peste șapte mări și țări, **Europa, Egiptul și Etruria, adică avem destulă lumină să ne vedem fabulosul trecut, dacă vrem să îl căutăm!**

Să-i descîlcim și pe **Sedec** împreună cu cei șapte cabiri din hățișurile istoriei amintiți în *Istoriei feni-ciene* de Philon din Biblos, care ar fi luat în stăpînire întreaga Vale a Nilului în vremurile încă uitate. Scris și Sidek, divinitatea a fost zeul dreptății sau dreptatea în sine și cinstea în religia palestinienilor arimini, uneori fiind fratele lui **Misor** sau **Misharu** cum mai este menționat, ambii avînd de părinți pe zeii Amunos și Magos sau Magog, care se trag la rîndul lor din **titani**. Ori legenda ne aduce iarăși în Țara Zeilor sau Țara Sfîntă Dio Geta unde era și sălașul titanilor, pînă a-i scoate pricepuții eleni din istoria antichității. Cred că aici sînt

amintite divinitățile Amon, Amin sau Amun al vechiului Egipt și Gog din țara Magog, ca locuri de unde cabirii au venit și s-au stabilit prin Palestina. Dar numele părin-telui cabirilor poate avea mai multe sensuri, el fiind și un concept teologic și filozofic cu largă răspîndire în antichitatea timpurie, pînă ce unii foarte pricepuți la prepuț, iar alții la ciordit, s-au pus ticăloșii pe agonisit din ogrăzile altora care erau mai gospodari, pînă i-au lăsat cu gardul fără pari, iar casa cuib de țîlhari. Dacă dăm numele după regulile vechii limbi carpatine avem mai multe variante de a înțelege astfel: 1. *șed*: măsură, a judeca, preot, a spune + *ig*: a cerceta, primul, ochi, a străluci; 2. *si*: a se naș-te, rază, strălucire, a fi cinstit + *dig*: liniștit, încet, domol; 3. *zid*: credință, cinste, adevăr, sinceritate + *ig*: a cerceta, primul, ochi, a străluci; 4. *zi*: suflet, om, vînt, viu, boare + *dig*: liniștit, încet, domol. Să îndrăznim a struni mintea pentru a înțelege acest cuvînt ce ascunde foarte multe sensuri care altora le-a dat mare bătaie de cap, numind-o „vorbire scitică”, adică getică, fiind plină de înțelesuri! Avem următoarele sensuri: judecată strălucită, primul preot, a vorbi cu elocință, a cerceta cu măsură, liniștea care se naște, strălucirea domoală, credința luminoasă, primul adevăr, a cerceta cu sinceritate, suflet sau om liniștit, boare înceată, viață tihnită. Iar cuvîntul „cabiri”, amintiți ca popor și de tăblița de plumb nr. 3 turnată de Zamolxe pe la anii 540 î.e.n. ar însemna în sens religios „cei cu capul înconjurat de aură sau raze” (*cap*: chip + *bir*: a străluci, a radia) așa cum erau cei 7 dio din religia geților care aveau capul în-conjurat de aură sau raze de lumină fiind conduși de Tatăl Ceresc sau Anu. Dar cabiri erau numiți și păstorii care au plecat din nordul Istrului în negura timpului către Peloponez sau Asia Mică, iar de aici i-au dus dorul de ducă și în Egiptul predinastic.

Îl mai aducem încă odată pe Diodor cu lucrarea amintită unde în *Cartea XLVIII* scrie despre stră-moșii populației din Samothrace că ar fi venit din Tracia, iar după alte legende auzite de el, chiar dintr-un ținut mai nordic de la gurile Istrului, adică din lumea geților sau sciților cum le-au falsificat numele pricepuții eleni. Scrie el despre cultul cabirilor că a fost dus la Troia chiar de întemeietorul cetății, fiind cinstit cu multă ardoare. „Dardanos a fost un bărbat care năzuia spre fapte mari, fiind cel dintîi care a străbătut marea pînă în Asia într-o luntre, construită în grabă și a pus temelii orașului Darda-nos – întemeind în felul acesta regatul ce a căpătat mai tîrziu numele de **Troia**. Tot după el și-a primit numele și populația dardanilor... care se află dincolo de hotarele **Traciei**”, adică la nord de acest ținut, dar aici locuiau geții, ei fiind atunci cei mai numeroși dintre toate neamurile cunoscute. Și alte izvoare antice arată că adevărata baștină a cabirilor era la nord de Istru unde apar pe toate monumentele lui Sarmise sau Mitra cum l-au numit romanii, cu numele de Cauti și Cautipati, adică Cercetătorul și Judecătorul, dar și pe iconițele geților. Menționez că în limba sanscrită cuvîntul *citpatī* are semnificația de *Domn al gândului*, iar cuvîntul *cyutapathaka* înseamnă *deviat de la cale (cărare)*.

Poetul grec Pindar care s-a născut pe la anul 522 î.e.n. în Cynoscephalae, scrie în *A opta odă olimpică*, despre Sedek, căpetenia cabirilor că se mai numea Adamas (*ad*: tată, străbun, cer + *ama*: mamă, a îngriji ca o mamă, izvor), fiind după tradițiile din insula Lemnos, primul om născut din sînul Maicii Pămîntești. El a fost primul bărbat, și primul meșteșugar, fiind unul dintre cei șapte strămoși băștinași autohtoni și **ziditori ai neamului omenesc**. Dar în Lemnos au poposit pentru prima dată pelasgii din nordul Istrului în prima parte a mileniului II î.e.n. sau poate chiar mai devreme fiind și primii locuitori, amintirea lor păstrîndu-se în scrierile multor autori din lumea antică greacă și romană.

După ce l-am descîlcit din hățșurile falsurilor, aiurelilor și altor nelegiuiri pe **Sedek**, să-l aducem la lumina adevărului și pe fratele său **Mișor**, Misor sau **Misharu**. În cultura emeșă, falsificată de îndrăciți ca akkado-sumeriano-evreiască, avem două divinități ce îl însoțesc pe Utu sau Sfîntul Soare, ele numindu-se **Kittu** sau **Kettu** după scrierea akkadiană și **Gittu** sau

Gettu în eme-gi, fiind duhul justi-ției și fratele lui **Misharu** care era Dumnezeu Dreptății. Dar alte legende spun că rolurile erau taman invers, însă pe noi nu ne poate supăra asta niciodată. Armîinii spuneau Egiptului, **Misirie** ca o amintire de cînd neamul lor l-a ținut sub stăpînire aproape 300 de ani, reușind să fie un factor de dezvoltare pentru băștinașii de pe Valea Nilului în timpul regilor Ptolomei.

La începutul mileniului IV î.e.n. din descoperirile făcute se disting în Egipt o rasă mică de oameni, fragilă, specifică întregului areal al Mării Mediterane, o rasă ceva mai înaltă și mai robustă, ale cărei urme se găsesc și în alte regiuni ale Africii de Nord și o rasă negroidă dar care nu are antropologia po-pulației negre. Odată cu începerea istoriei propriu-zise a epocii tinite, apare o rasă cu craniul mai mic, mai redusă din punct de vedere numeric, fiind foarte asemănătoare cu cea din Sumer. În situl arheo-logic de la Naqada sau **Naqada** din apropierea Tebei – capitala Egiptului de Sus – s-au descoperit artefacte de la sfîrșitul mileniului IV î.e.n. ce arată asemănări uluitoare cu civilizația sumeriană dar și cu civilizația din Carpați. O reprezentare grafică a unei bărci cu prora foarte ridicată specifică acestei civilizații, grupuri de animale heraldice cum ar fi pisica cu gîtul lung și un sigiliu cilindric cum purtau emeșii, folosit drept ștampilă. Sînt asemănări evidente între unele semne folosite de emeși înainte de scrierea cuneiformă și unele hieroglife egiptene din perioada dinastică.

În stînga este oul mitic avînd pe el mai mulți șerpi în mișcare, descoperit la Naqada III în perioada predinastică (3500-3100 î.e.n.), spre dreapta este un vas pentru arderi de cult din același loc și aceeași perioadă împreună cu un vas pentru libații. Lîngă el este oul din calcar cu șerpi în mișcare descoperit la Lepenski Vir, pe malul drept al Dunării cînd s-a construit barajul de la Porțile de Fier. El este datat pentru partea a doua a mileniului VII î.e.n. În capătul din dreapta este oul din piatră avînd o inscripție ciudată cu alfabet getic, descoperit la Corbii de Piatră, județul Argeș, pe care nimeni nu știe unde să-l pună, fiindcă nu aparține culturii strămoșilor noștri cum susțin toți arheologii români!

Primul obiect arheologic din stînga este o tăbliță din fildeș din perioada primei dinastii egiptene (3130-2906 î.e.n.), unde se consemnează prin scris (semne) domnia lui pir-o **GET** (3008-2975 î.e.n.?) cu mai multe simboluri totem – șarpele, peștele, leul – care se găsesc și în mitologia geților. Dar ne în-teresează în special capul de om de deasupra vasului, care este, cred al căpeteniei din Valea Nilului. Tunsoarea părului în chică și barba tăiată scurt sînt foarte asemănătoare cu cele ale țaranului din ținu-tul Vrancei din poza alăturată ce a fost făcută în

anul 1925, dar și cu cel al sculpturii din dreapta. Aceasta reprezintă chipul unui get de pe Columna lui Traian care lovește vîrtos cu sabia. Este uluitoare asemănarea dintre chipul acestuia și cel al țăranului vrîncean, iar amîndouă cu chipul lui pir-o **Get** sau **Getu**. Dar **pir-o Get** purta pe cap acea căciulă țuguiață, uneori aplecată în față, numită **he** (belșug, nu-meros) **getu**. El îl cinstea cu mare fervoare pe User care se numea **Domnul Getu**, acesta avînd ca simbol alături de pasărea Benu și stîlpul **Geți**, ce se înălța de Anul Nou în locul numit **Getu** (Busiris), iar divinitatea avea două însoțitoare numite **me** (responsabilitate, lege, întinderea nemărginită a zeilor, a spune, cult, vorbă, înțelepciune divină) **getu**. Prelatul spaniol Sfîntul Eugeniu amintește în cuvinte de laudă despre biblioteca regelui got Leovigild (568-586) că strălucea de „**getică lumină**”. Pe coroana de mai tîrziu a faronilor egipteni apare acel șarpe numit **ua** (minune, uimire) **getu**, iar în această istorie uluitoare nu vezi niciodată urmuliță de ivritu, pîrlitu, rapanganu sau legămîntu! Asta dovedește în fața istoriei că neamul nostru carpatin a stat priponit de Carpați timp de peste 10000 de ani, nu s-a împere-cheat de voie sau de nevoie cu alte semînții cum ne spurcă azi fel de fel de tîrîturi ca să-și „înobileze” neamul, el rămînînd așa cum l-a zidit Anu și Maia, adică Neam Scoborîtor din Zei, nu din legămîntul Talpei Iadului sau al lui Hercules, poveste născocită în antichitate de afurisiții greci. În rîndul de jos din mijloc este un detaliu din amuleta descoperită la Mitoc, județul Botoșani, din mileniul XXVI î.e.n. unde avem mai multe semne din care primele 5 de la dreapta la stînga – cum scriau vechii egipteni – sînt identice cu cele de pe tăblița egipteană. Asta dovedește că noi venim din poporul care a locuit pe aceste meleaguri încă din mileniul XXVI î.e.n., transmițînd prin viu grai povești și cunoștințe din ge-nerație în generație, pînă ce o parte dintre aceștia au plecat în Valea Nilului, în partea a doua a mile-niului IV î.e.n. ducînd cu ei și acele semne care dovedesc peste timp, legătura cu spațiul carpatin.

Și pe alte meleaguri găsim dovezi ale culturii carpatine, fiindcă neamul încă păstrează vechile lor ritualuri, aducînd cinstire strămoșilor cum se vede în fotografia de mai înainte, unde folosesc un vas cu două guri de ardere la fel ca cel egiptean, iar pe el se vede un șarpe, asemănător cu șarpele descoperit în mina de la Brad, județul Alba. Spre dreapta este un vas scitic aflat la muzeul din Teheran, iar în ca-păt am pus poza unui vas de cult găsit la Gumelnița, județul Giurgiu, vechi de pe la 4500 î.e.n.

Tăblițele neamului emeș din Ki-en-gi/Sumer, spun că făceau comerț pe la mijlocul mileniului III î.e.n. cu țările Magan și Meluha de unde aduceau aur, argint, piatră pentru statui, fildeș și alte bunuri. În scrierile regelui akkadian Sargon I (2350-2300 î.e.n.), se spune că în portul din apropierea orașului Ur, erau ancorate corăbii care veneau din Dilmun, Mekkan și Meluha, adică Țara Ariminilor din Car-pați și cele două ținuturi de pe valea Nilului, iar tăblițele sumeriene cu scriere cuneiformă din timpul domniei regelui Urnamu (2065-2043 î.e.n.) din Ur, spun că relațiile comerciale pe mare cu țara Magan s-au dezvoltat mult. Gudea, lugal în centrul politic emeș din Lagaș în secolul XXI î.e.n. aducea în reședin-ța sa, dolerit pentru statui din țara Magan și praf de aur din țara Meluha.

Istoria culturnicilor atotștiutori din Europa și de aiurea, nu a reținut aceste informații atît de eviden-te pentru că nu dau bine la sacrele plăsmuiri pe care s-a clădit această cultură. Chiar

toată civilizația emeșă este ținută premeditat într-un semi-întuneric perpetuu din aceleași motive criminale de ascundere a adevărului și a importanței ei pentru culturile orientalo-europene iar când se vorbește de ea, se folosește cuvântul *sumerian*, evitându-se cuvântul *emeș*, pentru a se menține iluzia poporului semit. Există ase-mănări evidente între religia emeșilor și cea egipteană, iar simbolistica sacrului este aceeași în ambele teozofii, crucea și steaua cu șase colțuri. Deci această rasă arimină ce și-a găsit sălaș sub soare pe malurile Tigrului și Eufratului, s-a deplasat în preumblările ei milenare și la frații de pe malurile Nilului cu ceva negustorii sau numai în ospeție de dor și neam ales, iar urmele nu pot fi tăgăduite pentru cine vrea să le vadă și nu ține în cap gărgăunii turbați ai indo-europenismului, antichității clasice greco-romane și iudeo-creștinismului îndobitocitor.

O altă migrație a neamurilor arimine în țara lui Ra, s-a întâmplat în prima parte a secolului XVIII î.e.n. când nepoștii hicsosi, au venit să-și salute rubedeniile uitate de timp, ospeție care a durat mai bine de 150 de ani, și unde în documentele găzdoaielor supărate foc, nu se amintește mai nimic despre răulenii musafiri fiindcă nu le-au plăcut mutrele și năravurile.

În arhiva regelui asirian Asurbanipal (668-631 î.e.n.) s-au descoperit tăblițe care povestesc campania militară purtată de acesta împotriva regelui Taharka, apoi cu urmașul acestuia Tanutamom, de neam cușit care stăpîneau atunci Egiptul. În aceste scrieri se spune că regele asirian a plecat cu război și gând de cucerire împotriva țării **Magan** și **Meluha**, numele Egiptului de Sus și al Egiptului de Jos, iar în scrierile înaintașului său Asarhaddon, zic că a supus prin sabie ținuturile Patsuris, Musur și Kuș, adică cele două ținuturi egiptene și cel cușit. Asirienii care erau stăpînii vremelnici ai Mesopotamiei, au luat aceste informații de pe tăblițele emeșilor și akkadienilor sau poate chiar în acele timpuri, în Sumer, existau relații economice cu Egiptul făcute de neamul caldeilor – vechii emeși – astfel circulînd pe malurile Eufratului și denumirile pentru împărțirea istorică a vechiului Egipt.

Cea mai veche formă de structură statală pe malurile Nilului, a fost unirea triburilor în unități teritorial-administrative numite **nome** și delimitate între ele de canalele de irigații numite *sapat* și chiar să-pate perpendicular pe cursul fluviului. Cel mai vechi titlu al conducătorilor nomelor avea sensul de „cel care pune canale” *taty* (*ta*: autoritate, părinte, opritor, zăvor, a deschide + *ti*: neam, a hrăni cu, a ține în viață). Numărul nomelor a variat la început de la 38 și a ajuns la 42 în perioada Imperiului de Mijloc. Noma 8 din Egiptul de Sus cu capitala la This, se mai numea *ta wer* adică cea mai veche țară. În Clisura Dunării s-au găsit cele mai vechi artefacte ale locuirii acestor meleaguri ce dăinuie din mileniul XII î.e.n. iar în localitatea Lepenski **Vir** de pe malul drept al fluviului, nivelul de locuire este din perioada 6500-5500 î.e.n. Unde ar trebui să mă mai **vir**, să răscolesc fioroasa prostie și ură îndreptată împotriva adevărului și a neamului arimin, care zace de atîta vreme în căpăținele istoricilor profeți și trădători de Neam și Țară? Iar dacă ce am scris pînă acum nu vă place, mai aduc de mărturie graiul ar-mînilor care folosesc cuvîntul *vir*, pentru neamul albanezilor sau al vechilor iliri!

Într-unul din miturile egiptene, țara lor era considerată ca centrul pămîntului, unde la începuturile lumii, soarele a apărut înaripat și s-a așezat sub înfățișarea unei păsări poposind pe copacul primordial – salcia. Dar **la ei nu au crescut niciodată sălcii, povestea arătînd în fapt și ea originea carpatină atît a mitului cît și acelor care l-au dus acolo**. Ca loc de apariție a zeului soare într-un copac primordial după mitologia egiptenilor, palmierul, salcia dar și obeliscul din piatră pot avea după mintea mulțor muritori, rolul de axă sau osie a lumii. Povestioara miroasă a pămînt reavăn mioritic cu acel șoim sau vultur solar ce se oprea în Pomul Vieții! Vechii egipteni au lăsat scris în manuscrisele lor că au venit în Valea Nilului, de pe alte meleaguri, vechea baștină fiind numită **Punt** (*pont*: termen foarte vechi în limba

română care înseamnă punct care fixează o limită în spațiu sau în timp; *punt*: semn rotund, împunsătură, gaură, loc anumit, stare, lucru, epocă, timp, intersecția a două linii, cum se vede pe tăbli-ța rotundă de la Tărtăria), sau „**Ta Natura**” (**Țara Zeilor**). Dar **Dio Getia (Sfânta Getia)** a fost cunoscută din cea mai adâncă antichitate ca „**Țara Zeilor**” și numai monștruoșii iudeo-cretini au reușit să ne scoată din istorie, crăcindu-se ei cu vedeniile sataniștilor iudei ca să cuprindă tot pământul. Înțelesurile profunde ale cuvintelor *punt* și *pont* ne îndreaptă gândurile către un loc anume foarte important pentru vechile culturi care era legătura dintre cer și pământ, sau o intersecție a crucii ce avea o gaură spre care se scurgeau toate energiile ori osia lumii. Și tot pe aceste locuri aproape de gurile Istrului, după zisa latinului Pliniu cel Bătrîn din *Naturalis Historiae* IV, 2bz, se afla „axa boreală în jurul căreia se învîrtea Universul”, deci încă o fărîmă din fabuloasa istorie a geților falsificată de fel de fel de ticăloși.

Arheologul francez Emile Amelineau (1850-1915), care și-a dedicat activitatea primelor dinastii, excavând în sudul Egiptului pentru prima dată mormintele acestor faraoni, a descoperit dovezi ale existenței unor grupuri de oameni cu un nivel de civilizație avansat chiar înaintea constituirii statului. Cel mai evoluat a fost neamul numit în înscrisuri **Anu**, care se ocupa cu creșterea animalelor, agricultura extensivă de-a lungul Nilului, trăind în centre protejate de ziduri de piatră constituite în adevărate orașe. El amintește orașele Esna (**Anu Tseni**), Erment (**Anu Mentî**), Qush, Gebelein (**An-ti**) și chiar Helio-polis (care a fost numit inițial „**Anu**”). Orașele includ în scrierea numelor, semnul caracteristic – cele trei coloane ale lui User – care desemnau „**poporul Anu**”. Geții au folosit pe tăblițele de plumb, **trei li-nii verticale (III)** pentru Mîntuitorul neamului omenesc, semnul apărînd prima dată pe un vas descoperit la Vința, sfîrșitul mileniului VI. î.e.n. Tot vechile scrieri egiptene spun despre mitologia lor, că **principalele divinități ale Egiptului antic, cum ar fi Pitah, User (Osiris), Iaho (Isis), Thoth și Haru (Horus cel Bătrîn) au fost aduse din baștina veche a neamului Anu**. Dar **Anu** sau **An** a fost divinitatea supremă și unică a neamurilor carpatine de la formarea lor pînă prin mileniul II î.e.n. Ne ajută și de data asta dovezile arheologice care ne îmbie să le spunem povestea încă neștiută, veche de multe mii de ani. Astfel în ținutul de munte al județului Buzău din Curbura Carpaților, este **Țara Luana**, aici fiind mai multe lăcașe de cult foarte vechi adăpostite prin peșteri ce aparțin de comuna Bozioru. Pe pe-reți și pe stînci se văd simboluri vechi, scriere cu alfabetele geților și multe desene. Unul dintre ele re-prezintă cetatea lui Dumnezeu cu crucea atît pe vîrfurile acoperișului cît și pe ziduri, iar deasupra scrie **GOG**, adică Dumnezeu după vorba noastră cea rumună. Deasupra lui scrie **AN**, astfel ca fiecare să-și găsească aleantul sufletului dacă vrea să lase o rugă pentru Ziditor, fără a tuși pucioasă sau alte toxine ce se găsesc din belșug în iad. Emeșii cînd au plecat pe la mijlocul mileniului IV î.e.n. în Ki-en-gi, au adus cu ei numai pe **An, Ana** sau **Anu** ca divinitate supremă, dovadă că Gog era încă în plămădă. Deci neamul lui Anu din vechile scrieri ale egiptenilor, este cel ce se închina la divinitatea Anu, care își are obîrșia în jurul Carpaților la neamurile zămislite de Ziditorul văzutelor și nevăzutelor. În limba română veche la vultur îi spunem *hărău*, iar Horus este reprezentat de multe ori ca șoim sau vultur.

Despre acest neam priceput – Anu – scrierile mai spun că știa prelucrarea metalelor și a fildeşului, ori cele mai vechi locuri unde s-au prelucrat metale se află pe teritoriul țării noastre, acesta fiind încă un argument că neamul Anu a plecat în partea a doua a mileniului IV î.e.n. ajungînd pe valea Nilului.

Iar pentru oful nostru pe care nu mai reușim să-l ostoim din cauza minciunilor și falsurilor pe care trebuie să le înghițim, **spun scrierile vechi ale lor că neamul Anu sau al lui Anu știa a scrie!** Arheologul amintit a făcut excavații și la Abydos, punînd toată povestea în lucrarea *Les*

nouvelles fouilles d'Abydos, 1896-1897, editura Leroux, Paris 1902, ca să rămână aducere-aminte și pentru unii urmași.

Tăblițele de os din stînga sînt descoperite în șantierul de la Nagada II (3500-3100 î.e.n.), iar cea din dreapta este găsită la Abydos. În prezent sînt cunoscute 230 de tăblițe de lut și alte materiale din perioada predinastică, dovedind faptul că ei cînd au ajuns acolo **stăpîneau bine arta scrisului**. Ca să le crape rînza furilor, amintesc faptul că la Vadu Rău în județul Neamț au fost descoperite 100 de tăblițe de lut, vechi de la începutul mileniului IV î.e.n. sau sfîrșitul celui precedent, așa că aveau cei ajunși pe Valea Nilului de la cine să învețe meseria scrisului pe tăblițe de lut în baștina lor carpatină.

Arheologul francez amintit mai înainte citează, de asemenea, o incantație din capitolul 15 a *Cărții Morților* (titlul ei corect fiind *Cartea Ieșirii în lumină*): „**O, Tu Dumnezeu Anu din țara muntoasă Antem, O Dumnezeu mare, soarele celor doi munți**”! Dar înțelesul rugăciunii este tocmai ce am afirmat mai înainte privitor la divinitatea **An** sau **Anu**, cuvîntul fiind scris pe sfîncile din comuna Bo-zioru, situată în Curbura Carpaților. Iar cuvîntul *Tem* în armîină înseamnă Ziditorul sau Creatorul tutu-ror văzutele și nevăzutele, adică o explicație lingvistică mai bună privind originea lui Anu nu se poa-te da de nimeni așa cum a făcut-o limba noastră cea rumună sau getă! Să lămuresc și sensul sintagmei „soarele celor doi munți”, cam prea abstractă pentru mințile noastre. Egiptenii considerau că în rai, acolo unde merg sufletele celor morți sînt doi munți; Manu și Bacau. Dar în emegi *manu* înseamnă și soț, bărbat sau om, de unde la geți avem muntele sfînt Bucegi cu vîrfu OMU, iar *bacau* în română are sensul de judecată sau a da socoteală pentru faptele făcute! User al egiptenilor este faraonul predinas-tic ce a purtat acest nume – **Antem** – greu de înțeles pentru o istorie atît de falsificată, însă luată la amănunt, te uimește cît adevăr poți descoperi sub ceața minciunii și a falsurilor premeditate.

Arheologul englez William Flinders Petrie (1853-1942), egiptolog care a avut o preocupare constantă pentru perioada predinastică, a descoperit în templul predinastic din Abydos o tăbliță de lut cu o gaură și mai multe semne pe ea. În vechime, dacă o poruncă sau judecată nu încăpea pe o tăbliță de lut, atunci se lucrau cîte erau necesare, dar toate aveau cîte o gaură prin care se trecea o sfoară astfel ca ele să fie mereu legate împreună. Inscripția poartă chipul lui Anu, care era conducător în Ta-Natura, **adică baștina de unde a venit în Egipt „neamul Anu”**. Este uluitoare inscripția, dar pusă numai în contextul istoriei adevărate a plaiurilor carpatine, unde Anu sau An, era Ziditorul sau Dumnezeu care lumina din cetate, cu înțelepciune, întreg neamul omenesc. Palatul lui Anu sau User din perioada pre-dinastică a Egiptului era situat în orașul Erment (**An + menti**) cu sensul de înțelepciunea cerească a lui Anu! Această legendă a dăinuit foarte mult timp în teologia egiptenilor fiindcă o găsim amintită în scrierile hermetice, într-o *Invocație către Hermes*, unde adoratorul spune: „Știu al tău nume ce strălu-cește în cer, știu și ale tale forme, știu al tău pom și știu al tău lemn. Te știu pe tine, Hermes, cine ești tu și de unde ești și care este cetatea ta. Știu numele tale în **grai barbar** și numele tău adevărat scris pe **sfînta tăbliță** din **locul sfînt** din cetatea lui Hermes, unde te-ai născut.” Cetatea lui Hermes (grecizarea numelui Thoth, care la rîndul lui este o

grecizare a cuvântului egiptean *Tehu-ti* cu sensul de neamul din nord, iar scris sub forma *Dahau-ti* înseamnă neamul sciților) a fost Hermopolis după limba grecilor sau Khemenu după cea egipteană – ori *căminu* după rumună – aici fiind divinități principale Thoth și Typhon. Dar titanul Typhon era soțul titanidei Echidna din **țara Arima** de la nordul Istrului (care împreună i-au născut pe Scythus, Gelonus și Agatîrsus), adică firul adevărului ne aduce tot pe plaiurile **Țării Luana** (lu+Ana) – cum spun localnicii comunei Bozioru acestui spațiu mitic – sau **Țara poporului Anu**, unde cuvântul *lu* în emegi înseamnă neam, om, bărbat, rude, națiune. Povestea luată după înțelesul nostru este ceea ce a spus și poetul Ovidiu, adică Neamul lui Dumnezeu, sau Neamul Scoborîtor din Zei, cum găsim expresia „ON SENT RODIE” cu același sens pe tăblița de plumb nr. 68!

Arheologul egiptean **Abdel Hakim Awyan**, specializat în arheologia perioadei predinastice spune despre stîlpul din incinta piramidei Saqqara (cca. 2900 î.e.n.) că se numește **GEȚI**, cu sensul de „**cei bătrîni**” cuvînt folosit și azi de ei atunci cînd se adresează bunicului sau bunicii. De asemenea în limba croată *ded* (se pronunță ‘*ged[t]*’) are semnificația de *bunic*, ceea ce nu face decât să întărească cele relatate de mine despre egipteni. Adică ‘*get*’ are sensul de ‘*vechi/bătrîn*’. În limba Algonquian (Omāēqnomēnew) vorbită de tribul nativ-american Menominee (Mamaceqtaw), cuvântul *Gete* are aceeași semnificație de ‘*vechi/bătrîn*’. Homer în *Iliada*, XIII îi laudă pentru cerbicia lor în luptele troiene pe „*abii cei plini de dreptate*” **de la nordul Istrului**, iar în româna veche cuvîntul *aba* are sensul de tată, bătrîn, înțelept, strămoș, adică taman ce susține și cinstitul egiptean cînd vorbește de **geți**. Dar piramida este construită într-o incintă mult mai veche ce are pardoseala acoperită cu plăci mari de cuarț, fiind folosită pentru tratarea bolilor prin folosirea su-netelor, iar asemănarea formei „casei” lui Djoser cu vîrfurile Toaca de pe muntele sfînt Ceahlău, te ui-mește! Însă cei care au făcut primele săpături la această piramidă, au fost englezii care au trecut prin ortografia lor numele stîlpului și **astfel s-a făcut un fals** despre care nimeni nu ar îndrăzni a deschide gura. Ei au scris silaba *ge* din egipteană veche prin *dje*, după regulile gramaticale ale limbii engleze și de aici au preluat-o toți, cam tot așa cum azi folosim numele născocite de falsificatorii greci pentru conducătorii și orașele vechiului Egipt, inclusiv numele statului ce a dăinuit 3000 de ani pe malurile Nilului. Pentru silaba *gi* din egipteană, ei au folosit consoana *d* și acum vedem falsul în întregul lui!

Și User a fost legat mitologic de acest stîlp care se înălța în locul numit Djedu, fiind menționat în egipteană ca Per-Asar-Neb-Djedu, cu sensul de „**Casa lui User – Domnul Getu**”. Grecii au numit respectivul loc Busiris, după drăcescul lor nărav, fiind titlul scurtat din Per-Asar - „Casa lui User”.

Pitah, zeul național al egiptenilor, cunoscut cel mai bine ca zeitatea patron din Memphis este uneori descris ca „**nobilul Geți**”. A fost la început zeul creator, lumea născîndu-se din gîndurile și cuvintele lui cum știm și noi că a făcut la nord de Istru Anu, An, Ana, Gog sau Sîntu! Zeului egiptean Ptah, îi este dat titlul *dū gitti*, însemnând *Domnul orașului Gat*, pe o prismă găsită în Lachiș, ce avea scris pe partea opusă, numele lui Amenhotep al 2-lea (1435–1420 î.Hr.). Titlul *dū gitti* se regăsește și în textul Serabit, 353. Cross (1973, p. 19) arată că Ptah este adesea numit *Domnul (sau Unul) al Eternității* și crede că această identificare a lui Ptah cu *Ēl*, a generat epitetul *olam*, însemnând *etern*. Dar *El* în limba română, este pronume personal, iar pe tăblița de plumb numărul 70, avem expresia „**Die Giții**” pentru Sfînta Geție sau Țara Sfîntă. Falsificarea numelui *Geți* este evidentă și în *Vechiul Legămînt* unde neamul get din Palestina este scris *chitim* și *ghitaim*, dar în *Vulgata* (fila 365, ediția 1792) tot ei scriu în limba latină *gethaim* (*geta + im*: pentru plural) la 2 *Samuel* 4,3 și *Nehemeia* sau *Nemeea* 1,33. Fratele lui Goliat, Lahmi din Gat, este scris în ivrită *Gittit-ul*, însemnând *Get-ul*. Gat (sau Giti) a fost orașul locuit de Filistenii. Cuvântul *lah* sau *laha* în limba emegi înseamnă *a*

străluci, iar cuvintele *mi* sau *mu* înseamnă *faimă*, *familie* sau *a da naștere*. Kamose, ultimul rege (faraon) al Dinastiei a 17-a din Teba, îl menționează pe Apophis cu titlul de *Căpitan al Retjenu*, însemnând căpitanul Keta sau Geta din Canaan. Numele *Retjenu* este foarte similar cu numele de familie românesc *Reteganu*, la fel cum numele zeului egiptean *Apophis* este foarte similar cu numele *Apopi*.

Dar stîlpul **geți** a fost un obiect de cult pînă în vremurile tîrzii ale civilizației egiptene, fiind asociat cu User (grecizat Osiris) avînd sensul de dăinuire veșnică a divinității asupra țării.

Stîlpul Geți descoperit la piramida lui Djoser (Gioser) din Saqqara construită pe la anii 2900 î.e.n. fiind prima dovadă arheologică a acestui concept religios. Lîngă el este un desen care cuprinde mai multe elemente luate de pe diferiți stîlpi, spre dreapta am pus un vas emeș din alabastru, realizat în se-colul XXVIII î.e.n., cu basoreliefuri, care are o formă asemănătoare cu stîlpul Geți. În capătul rîndului este o coloană din ceramică realizată în mileniul V î.e.n. la Cucuteni care sugerează coloana de lumină ce leagă cerul de pămînt prin axis mundi sau osia lumii sau Pomul Cunoașterii după „poveștile” noastre străbune, care se afla undeva în Carpații de Curbură aproape de gurile Istrului.

În timpul ceremoniei anuale a **ridicării stîlpului Geți** într-un loc anume numit **Getu**, în regiunea Deltei a Egiptului de Jos, se rememora în fapt moartea și reînvierea naturii și în special a ciclului agri-col, fiindcă sărbătoarea se ținea în preziua Anului Nou agricol. User este menționat ca „Domn al Anu-lui” în *Textele piramidelor*, fiind, de asemenea, zeul agriculturii care aduce renașterea plantelor, asi-gurînd stabilitatea hranei populației. Divinitatea este atestată pentru prima dată la mijlocul **dinastiei a cincea din Egipt (2498-2345 î.e.n.)**, dar este probabil că el a fost venerat cu mult mai devreme; fiindcă titlul de Khenti-Amenti, unul din epitele lui User, datează cel puțin din prima dinastie, ca titlu pentru unii piro. El a fost și judecătorul ceresc, dăruind nemurirea dar numai faraonului, însă odată cu Re-gatul Nou această favoare o putea primi orice muritor. Stîlpul **Geți** este unul din simbolurile cele mai vechi din mitologia egipteană, fiind asociat cu zeul creator Ptah sau Pitah și User, zeul morții și al vieții de apoi și înțeles că reprezintă coloana lui vertebrală.

În stînga am pus o pictură din timpul sărbătorii ridicării stîlpului Geți, unde faraonul este încadrat de doi stîlpi, iar pe fiecare stă Ra sub forma unui șoim cu discul ceresc deasupra capului. El are agățat de mîna dreaptă un triunghi echilateral, la fel cu cel ce reprezintă simbolul Tatălui Ceresc pe T 22. Sînt asemănări uimitoare între religia vechilor egipteni, a emeșilor și a falnicilor geți, ceea ce dovedește că aceste neamuri aveau o rădăcină comună care a fost din străfundurile preistoriei spațiului carpatic. La vechii egipteni, Ra (zeul soare), în drumul lui ceresc era însoțit de Thoth și Maat, divinități care reprezentau în faza timpurie a istoriei Egiptului adevărul, dreptatea, justiția și ordinea socială. În teologia emeșilor, Utu (Sfîntul Soare) era însoțit pe cer de către Kettu sau **Gettu** și Misharu (Musur spuneau asirienii Egiptului), iar la geți sînt cei doi cabiri care îl însoțeau pe Sarmis; Cauti (căutătorul) și Cauti-pati (judecătorul), preluați de către romani ca însoțitori ai lui Mithra (cel cu bonetă). Dar avem pentru User în perioada veche două însoțitoare numite Încîntătoarele sau Fericitele, fiind două ființe acoperite cu un fel de glugă ce avea o tăietură în dreptul ochilor, văzîndu-se numai labele picioarelor.

Arheologii nu au găsit o interpretare mulțumitoare, fiindcă acest simbol-concept a evoluat mult din perioada predinastică pînă în Regatul Nou, astfel că multe din trimiterile la Geți sînt neclare datorită vechimii lor și lipsei surselor de comparație din aceeași perioadă. În *Cartea Morților*, capitoul 155 stîlpul Geți este considerat **coloana vertebrală a lui User**, faraonul după moarte urcînd la Ra în înal-tul cerurilor pentru dreaptă judecată pe acest mijloc aflat la îndemînă. Stîlpul Geți simbolizează frec-vent răsăritul soarelui ca metaforă pentru o nouă viață a sufletului faraonului dus pe cealaltă lume. În alte rostiri liturgice din *Textele Piramidelor*, stîlpul Geți este asemănat cu **o scară** pe care pira se urcă la ceruri în împărăția lui Ra, la fel cum în creștinismul arimin avem scara lui Mitra.

O altă variantă a interpretării Geți este stîlpul sau **coloana pe care se sprijină cerul** ca să nu cadă pe pămînt. Într-un imn scris pe pereții templului din Esna sau Khemenu (casa) el este numit stîlpul sta-bilității cerești care-l sprijină la fel cum ar face cu mîinile, fiind numit „stîlpul Casei Mari”. Dar potrivit legendei lui User, el mai poate fi interpretat ca un **copac** (în interiorul căruia a fost prins trupul zeului) din care a fost făcută o coloană la palatul regelui din Byblos.

Din descrierile de mai sus se poate înțelege că **acest simbol-concept Geți** pare a fi o combinație în-tre coloana vertebrală a lui User, o coloană prin care se urcă sufletele în rai, un stîlp ce sprijină cerul și un copac ce a păstrat în el trupul divin al zeului. Acest stîlp mitologic pornește de pe pămînt și se urcă undeva în ceruri acolo unde sufletul faraonului, urcîndu-se, se întîlnește cu divinitatea pentru dreapta cîntărire a faptelor vieții. Mai tîrziu, toți muritorii care au făcut fapte bune, se întîlneau în rai unde primeau binecuvîntarea veșniciei în cetatea Ziditorului tuturor celor văzute și nevăzute. **Iar originea lui par să se ducă în perioada predinastică.** El a evoluat de la niște concepte simple și indivi-duale, la unul amplu și complex al teologiei egiptene în perioada Regatului Vechi.

Dar toate conceptele din teologia egiteană privitoare la stîlpul Geți, se găsesc în teozofia geților prin coloana de lumină, stîlpul cerului, axis mundi sau osia lumii, Pomul Vieții, Pomul Cunoașterii Bi-nelui și Răului și la neamul aryas prin cei doi șerpi care se urcă pe coloana vertebrală pentru a aduce cunoașterea divină prin actul inițierii.

Sensul de „cei bătrîni” folosit și azi de către egipteni pentru **Geți**, îl găsim și în scrierea esenă *Cele șapte căi ale păcii* care ne spune de unde au primit ei Legea și în ce perioadă de timp: „Căutați pacea cu toți Fiii Oamenilor și lăsați să fie cunoscută de la aleșii Luminii, pentru că **noi trăim potrivit Legii Sfînte încă din timpul lui Eno sau mai demult...** Cu mult timp

înaintea **Marelui Potop, Cei Mari (Bătrâni)** mergeau pe pământ și arborii giganti, care au rămas în prezent o legendă, erau casa lor și îm-părăția lor.” Pentru a înțelege mai bine profunzimile semantice și fonetice ale cuvântului **Geți**, dau câteva din ele după limba vorbită în jurul Carpaților în mileniul IV î.e.n. *Ge*: drept, puternic, credin-cios, de nădejde, nobil, falnic, ales + *ti*: săgeată, viață, a trăi, a locui, adevărat. Gîndul mă duce la cîte-va exprimări ce au legătură cu sacrul și legenda lui User: trai ales, viață nobilă, credință adevărată și altele care s-ar putea interpreta după o documentare mai amplă. Dar forma stîlpului Geți din piramida lui Gioser, are multe elemente cu vasul cunoașterii cerești din teozofia geților carpatini!

Unul din primii regi din faza preistorică a Egiptului se numea **Aha** și a fost înaintașul lui Narmer sau Menes care ar fi domnit în secolul XXXI î.e.n. și a adus forma de cult odată cu migrația pe Valea Nilului. După povestea lui Pseudo-Apollodorus menționată mai înainte, Cronos era fratele titanului Atlas care avea regatul lui la nord de Istru, deci Thoth, Taaut sau Dahau-ti nu putea fi decît un supus carpatin al titanului care a primit loc de zidire a unui nou neam pe tărîmurile Egiptului. Iar isprava povestită este chiar mai veche decît preistoria Egiptului, și asta o dovedesc vestigiile lăcașului de cult sub formă de cerc, descoperite la Nabta Playa și datate pentru 5000 î.e.n., deci cu mai bine de 1900 de ani înainte de începerea istoriei acelor ținuturi. Ori acest lăcaș de cult este la fel cu cel din Ma`rib, Yemen, Sarmisetuza, Goseck din Germania și Stonehenge din Marea Britanie, vestigii arheologice completate de informațiile lui Philon, ce dovedesc faptul că a existat o migrație din regiunea Carpa-ților către Nil chiar pe la sfîrșitul mileniului VI î.e.n. Primul conducător istoric al Egiptului este Menes care a fost conducător al Egiptului de Sud și prin forța armelor l-a unit cu Egiptul de Nord. În Regatul Vechi și cel de Mijloc, **pir-o** însemna palatul regal sau „casa mare” unde se adunau cei viteji și cei ca-re împart adevărul și dreptatea pentru a hotărî treburile obștii. Începînd cu dinastia a XVIII-a, denumirea era atribuită persoanei regale.

Egiptenii își numeau țara „Negru și roșu” de la cele două zone distincte ale pămîntului, negrul pen-tru ținuturile irigate care dădeau roade bogate pentru populație, iar roșul era deșertul care le făcea o mare groază, fiind scris și cu semnul pentru străinătate sau munte. În egipteana veche numele țării era **ta kenet** sau **ta kemet**. Pentru că scrierea hieroglifică nu folosea vocale, ele fiind cunoscute de cei care le citeau, în timp, citirea corectă a acestor texte s-a uitat, iar stabilirea de către egiptologi a voca-lelor este de cele mai multe ori arbitrară. Și chiar mai mult decît atît, egiptenii din deltă se înțelegeau foarte greu cu cei din sudul țării, fiecare nomă avînd practic un grai sau dialect al său, iar originea și unitatea lingvistică semită pe care au stabilit-o specialiștii în vedenii nu corespunde deloc cu adevărul, fiind o golănie în direcția semitizării întregii culturi antice.

Cuvîntul *kemet* trebuie citit *chimet* care în româna veche înseamnă consilier, iar cu un sens mai larg poate fi acceptat ca puterea ce hotărăște în comun, pentru că regele lor, **pir-a** – faraon este născocirea unor faraoni veniți din Peloponez – la început se consulta cu ceata războinicilor și sfatul bătrînilor și tot la el veneau cu *pîra* cei cu necaz sau of la lingurea. Iar cuvîntul *kenet* trebuie citit *cănit* care în ro-mână are chiar sensul de înegrit, murit cu ceva negru, întocmai cum își numeau ei țara.

Administrația statului era stabilită de regatul divin, a-l sluji pe **pir-a** însemna a-l sluji pe Creator ca simbol al luminii cerești și dreptății iar judecătorii purtau titlul de „preoți ai lui Maat”. În limba româ-nă veche pe care o vorbesc *rîmîinii* din Albania, pentru flacăra ei folosesc cuvîntul *pira*, și rău ar trebui să-i ardă pe toate leprele care ne-au falsificat atît de crunt istoria strămoșilor dar și cea modernă. Și mai au acești armîni cuvîntul **biro** cu sensul de bade, dar în emegi el înseamnă ceata de păstori, a stră-luci, a conduce, movilă, flăcări ridicate. Neamurile arimine fiind neamuri de păstori, se conside-rau conduse de către un baci sau frate

mai mare care era în fruntea cetei de păstori, cam așa cum și-au numit și vechii egipteni conducătorul. Numele vechi al imperiului incașilor era Biru și uite așa scînteie cu scînteie adunăm să facem lumină în acest întuneric drăcesc clocit cu atîta ură de popoarele „civilizate” ale antichității dar și de monstroșii cazari și germani în secolul XIX și începutul celui următor. Dreptul de judecată potrivit unor norme a fost dat de însuși zeul Creației și era păzit de rege, tot așa cum erau și la geți și emeși prin *Calea/Legea Adevărului și Dreptății*, scriere de îndrumare și diriguire a existenței muritorilor pînă la izbăvirea existenței pămîntești și întoarcerea în veșnicie, sau Cetatea Luminii. Persoana regală, pentru a ocupa tronul era purificată cu **apa vieții**, „ca să întinerească zilnic precum Ra”, și să aibă strălucirea zeului ceresc. La geți, judecățile pricinilor erau făcute de către obște, de mato și ca ultimă chibzuință, erau aduse preoților *edia* sau *ede*, sentințele fiind însemnate cu semnul crucii. Deși fiecare nomă avea un cult religios aparte, toate însă păstrau o structură teologică și teozo-fică unitară, cu o entitate divină unică, nenăscută și necreată care reprezintă începutul și sfîrșitul prin renaștere, și din care veneau celelalte șapte divinități principale. Chiar dacă ele nu aveau în toate no-mele aceleași denumiri și aceleași atribuții, principiul teologic a fost păstrat cu sfințenie pînă în epoca macedoneană. Același principiu teologic l-a avut religia emeșilor, a geților și a unei părți din neamul ariminilor din Tracia.

Înainte unificării sub un singur rege, Egiptul fusese divizat și fiecare nomă avea simbolul ei tote-mic, dar, după unire, unele au fost preluate în noua simbolistică regală. În jurul anului 3300 î.e.n. populațiile de pe malurile lui Hapi, de la mare pînă în zona muntoasă a fluviului erau în această fază de dezvoltare. Totemul era pus în capătul unui băț ce avea în capăt unul transversal mai mic, asemănător unui stindard din evul mediu. Cele mai frecvente totemuri ale vechilor egipteni au fost șoimul, leul, capul de taur și berbecul cu coarnele răsucite în lateral așa cum ciobanii români au și acum o rasă de oi. În timp de pace, totemul stătea în lăcașul de cult iar în timp de război, totemul/steagul mergea în fruntea clanului și ajuta neamul în luptă. Ei se regăseau în puterea magică și cultică a strămoșului întruchipat de totem ca o formă de renaștere a virtuților strămoșești. După luptele care au existat între clanurile din vechiul Egipt, s-a impus ca totem principal, cel al clanului șoimului ce a realizat și unirea tuturor nomelor de pe cursul Nilului, titlu ce îl purta și **pir-o** fiind introdus în teologie ca unic beneficiar al acestui nume.

Totemul **șoimului**, aparținea grupului ce a făcut unirea tuturor ținuturilor de pe malurile Nilului fiind numit în textele vechi „prieteni și adoratorii șoimului” sau **Hor șemsu** după urechea occidentalilor, dar *Hor șemesu* sau *șamesu* își spuneau ei. Însuși faraonul purta acest titlu de șoim – *hor* sau *har* – iar soarele în zori tot șoim era numit. În teologia egipteană șoimul era considerat pasărea sacră a regelui – zeul Horus și pasărea Ba este asemănată cu un șoim.

În limba română cuvîntul *șoim* l-a dat pe *șoiman* care înseamnă bărbat curajos, viteaz, mîndru și semeț. Cuvîntul *șoimu* vine din limba vorbită de neamurile arimine din jurul Carpaților în mileniul IV î.e.n. fiind compus din *Șaue*: divinitatea morții și a renașterii + *mu*: faimă, a boteza, primul fericit. Occidentalii care au descifrat limba egipteană veche nu aveau de unde cunoaște aceste sensuri, pentru că românii, prin niște lifte criminale, și-au falsificat cu bună știință istoria și cultura veche, astfel, să fie prezentați lumii ca un popor de gunoaie ieșit în lumina istoriei de nu se știe de unde și nu se știe cînd! În eme-gi *hor* înseamnă șoim sau vultur, cuvînt care a dispărut din română, iar *șameșu* în zicerea mio-riticilor carpatini era baciul sau șeful unei stîne.

Regii egipteni ca și *lugal* la emeși și *mato* la geți, se considerau păstorii sau ciobanii care trebuiau să păstorească neamul lor cu mare grijă după legile și rînduiele sfinte ale adevărului

și dreptății iar acest sens are și cuvântul *Poimandres* din faimoasele și enigmaticele scrieri trismegiste. Din acest moment șoimul devine zeul sau duhul păzitor al familiei regale egiptene, avînd un templu la Hierakonpolis. Zeul șoim mai purta numele de Harachte-Ra, ca întruchipare a puterii soarelui pe pământ. În limba română avem cuvântul *herete* foarte apropiat de *herechte* cum cred eu că pronunțau numele divinității egiptene din mileniul IV-II î.e.n. În româna veche nu mai avem cuvântul care i-ar fi numit pe acei „prieteni ai șoimului” ce trebuia să fie *hereteman* sau *heretemin*, așa cum de la *șoim* a apărut *șoiman*. Cuvântul *man/min* în emegi are sensul de bărbat, însoțitor. Mai avem însă pentru șoim cuvântul *hărău* iar o povestioară neoașă, spune că în vremurile fără de început pe neamul arimin l-a ajutat mult un voi-nic, vestit și viteaz numit **Aram** sau **Arim**, iar vitejii cetei lui sau șoimani, se numeau *haramini* (*hara* + *min*) după limba noastră cea străbună. Zic și eu Amin, închinîndu-mă neamului arimin și acestei co-mori fără seamăn care este limba română veche!

Și Diodor din Sicilia în scrierea sa *Biblioteca istorică*, în *Cartea I, LXXXVII* ne transmite o legendă despre șoimul egiptenilor ca pasăre divină. „Alții povestesc, cum că în vremurile străvechi, un șoim adusese preoților din Theba o carte înfășurată într-o față de purpură, pe care puteau citi poveștile privitoare la preamărirea zeilor. Iată așadar, pentru ce – zic ei – scribii sacri poartă pe cap o panglică purpurie și o pană de șoim.”

Emeșii (sumerienii) au scris cea mai veche enciclopedie a lumii numită *Harrahulubu* cuvînt compus din *hara*, pe care noi îl păstrăm încă sub forma *hărău* cu sensul de șoim și cuvîntul *hulubu* care este porumbelul. Denumirea scrierii s-ar putea tălmăci prin *șoimul păcii* ca întruchipare desăvîrșită a puterii divine sau *șoimul iubirii* așa cum era el văzut de către pir-o ce primea puterea de la zeu, simboliza-tă printr-un șoim ceresc. **Șoimul sfînt trăiește în veșnicia cerurilor**, zice un text de-al lor. În tăblița 39, boero Bisto ne povestește nenorocirea pierderii fiului Dima, datorată nepriceperii comandantului oștirii geților Beresio. Cînd Dima stătea pe carul pentru incinerare, boero Bisto îl numește uliu sau șoim pe fiul său mort, ca dovadă a legăturilor cu cei plecați și cinstiți de cei rămași pentru faptele lor deosebite ce vor rămîne în amintirea neamului.

Un alt animal totemic la neamul de pe valea Nilului era **leul**, identificat într-un text închinat regelui Sethi I (1312-1298 î.e.n.) care spune despre acesta, amintind de vechimea totemurilor din vremurile preistorice că este „leu înspăimîntător, el calcă hotarele oricărei țări străine; taur puternic cu coarne răsucite el calcă în picioare pe asiatici și zdrobește mulțimile din **Keta**.” Năravul era păstrat și de geți pentru că pe un medalion, mato Oriloe, conducătorul cetății Sarmisetusa după anii 30 î.e.n., spune că este un tînăr leu, iar Lisimah cînd vine pe la anul 320 î.e.n. (T 19) să preia conducerea regatului Macedoniei și îi hăcuie cumplit pe geții și bastarnii care erau mercenari la Pela, este numit taurul perso-macedonean. Ca leu ocrotitor s-a firitisit și mato Bezina pe la anul 40 î.e.n, urmașul lui Boero Bisto. Numele *Keta* cred că se referă la **Geta** sau Getia, pentru că egiptenii foloseau foarte rar litera **g** sau poate nu au descoperit-o suficient cei care le-au deslușit scrierea. Andrei Mureșanu a scris poezia *Pui de lei* pentru renașterea virtuților neamului străbun și ne asigură el că pe plaiurile mioritice „în veci s-or naște pui de lei”. Eu cred că seminția „Neamului Ales de Sîntu” rău a fost ciopîrțită de oameni și vremuri, iar puzderia de pui de lei care era pe vremea lui Bezina sau Orelie nu prea mai are cum să se nască în prezent pe toriștea geților. Din neamul de stîrpituri clocit de A. T. Laurian și urmașii lui întru nemernicii, nu se pot naște decît lepre și trădători de Neam și Țară, care ne dau cu nemiluita revoluții, reforme și progrese de nu mai are unde să le pună săracul rumun și așa umplîndu-l de fericire ca broas-ca de pâr, umblînd bezmetic toată viața!

Și **berbecul** făcea parte din totemurile care au străbătut istoria egiptenilor fiind considerat simbol al fertilității, dar odată cu dispariția rasei de oi care a existat la început în Egipt acest

animal a fost înlocuit cu un țap, ce era venerat ca animal sacru în orașul Mendes – Dedet în egipteană – din Deltă. Mai ales femeile veneau și se rugau lui pentru fertilitatea familiei, fiind legate la cap cu o bentiță așa cum purtau preoții geți ca vechi arimaspi. În inscripțiile din timpul regilor Ramses se spune că Pitah, cel care a creat lumea prin vorbă și gând, sub înfățișarea berbecului de la Mendez – atunci rasa de oi adusă din Carpați dispăruse prin secolul XVIII î.e.n. și a fost înlocuită cu țapi și capre – coabita cu regina. Încă din timpul Regatului Mijlociu, secolele XX-XVIII î.e.n. berbecul din Mendes era reprezentat ca Ba (o noțiune încă nelămurită pe deplin care ar însemna „suflet divin sau poate aura oamenilor”) al lui User sau Osiris; întrucât simultan el trece și drept „viața lui Ra, viața lui Șu și viața lui Gheb, el devine încorporarea unei pătrimi cosmice” iar imaginea sa semnifică „un zeu cu patru capete pe un gît”. Ca-prele erau sacrificate de populația mai săracă a orașului Mendes iar țapul sacru din Men-des *Ba-neb-Dedet* de multe ori era reprezentat simbolic și ca un berbec. **Aici a fost Zamolxe pe la anul 540 î.e.n. cu pîrlitul de Pitagora, care i-a lăsat căprițele să iasă din ocol cum spune supăratul get în tăblița 4 iar povestea s-a lăsat cu păruială pentru Ili Scitul!**

Pe una din tăblițele dreptunghiulare de la Tărtăria, se vede un animal ridicat vertical ce se sprijină parcă pe un copăcel care are cinci ramuri în stînga și patru în dreapta, iar în față este un țap. Tăblițele avînd un caracter religios și aceste animale nu pot fi decît totemuri sau simboluri ale unor întrupări divine ce aveau un caracter sacru în situl descoperit pe malul Mureșului. Cred că mesajul tăbliței este că țapul ca simbol al fecundității și belșugului era considerat și un îndreptățit să guste din Pomul Cu-noașterii Binelui și Răului pentru a spori bunăstarea comunității unde era cinstit.

În Ki-en-gi/Sumer s-a descoperit imaginea religioasă mult mai vizibilă a celei de la Tărtăria realizată din aur și pietre prețioase, datată în prima jumătate a mileniului III î.e.n. Statueta aflată în prezent la British Museum, reprezintă un țap stînd în poziție verticală iar picioarele din față le sprijină pe un co-păcel care are patru ramuri în stînga și patru ramuri în dreapta. Pe unele sigilii emeșe, apar țapi cu cru-cea între coarne arătînd simbolistica lor sacră, dovezile arheologice prezentînd unitatea spirituală și de neam a celor trei culturi. Diodor din Sicilia scrie că toate animalele sacre aveau grajdurile sau cotețele lor proprii îngrijite de niște slujitori speciali, numiți „preoți ai grajdului” iar tăblița de plumb amintită a pășitului înțelept get Zamolxe chiar asta povestește.

În categoria totemurilor foarte vechi era și **șarpele Uto**, fiind animal simbolic al Egiptului de Jos – din Deltă și venerat prima dată în orașul Buto, considerat ochiul lui Ra, îi ucidea cu privirea pe duș-mani. **Utu** la emeși era duhul soarelui, iar în română verbul *a utălui* înseamnă a urî. Șarpele avea o importanță foarte mare în religia egiptenilor și mai multe divinități aveau cap de șarpe, fiind considerat un simbol al veșniciei. Uneori discul solar ca simbol al vieții veșnice era înconjurat de doi șerpi.

Pe pereții templului zeiței Hathor din Dendera sînt trei basoreliefuri care prezintă în partea dreaptă cum dintr-o floare de lotus iese un fel de ou foarte alungit ce are în interior un șarpe, acesta fiind sprijinit de stîlpul Geți, iar în partea stîngă scena se repetă dar oul este ridicat pe brațe de niște oameni.

În mitologia indiană care păstrează multe elemente din vechea cultură aryas, floarea de lotus este punctul de pornire a zidirii lumii (foto color), iar în cea carpatină este oul ceresc înconjurat de șarpele de lumină, fiind energia de început sau *Marea Mamă*, care susține și dă naștere fiecărui lucru din uni-versul cunoscut. În această cultură șarpele ca totem era chiar înțelepciunea și cunoașterea Ziditorului ceresc care s-a perpetuat prin expresia „șarpele ceresc”, „șarpele cunoașterii cerești” sau „puterea șar-pelui”. Această putere a șarpelui Kundalini se află la baza coloanei vertebrale, necunoscută și încolăci-tă în jurul ei ca un șarpe adormit. Cînd această energie misterioasă se trezește, ea pătrunde din regiunea coloanei, situată la stînga – Ida și la dreapta – Pingala, ducînd la trezirea energiilor vitale și benefice care creează comuniunea cu energiile supreme cerești. Budismul și lamaismul spun că Guru Suprem stă pe un tron, pe Lotusul cu o mie de petale. Prin puterea șarpelui datorată trezirii lui Kundalini, dirijat de un guru uman este condus la picioarele Tatălui Ceresc, se închină și își primește binecuvîntarea.

Spre dreapta este o iconiță a strămoșilor noștri geți unde se văd în partea stîngă cît și în dreapta doi șerpi ieșind din doi copaci cu coroana foarte strînsă sub forma unui con de brad, iar lîngă poza egipteană este un desen din *Liturghierul* mitropolitului Ștefan (1648-1668) făcut pentru litera I de la începutul capitolului unde apar cei doi șerpi cu cap de lup ce scot pe gură flori, la fel ieșindu-le flori și din coa-dă! Acestea dovedesc trăinicia conceptelor teologice carpatine, care și după aproape 5000 de ani, încă erau vii în mințile românilor înaintea abaterii peste capul lor a nenorocirilor domniilor fanariote!

Dar șarpele ceresc îl găsim desenat pe pereții templului din Abydos și ca animal ce face călătorii prin ceruri cu cei care au chemare către aceste înălțimi așa cum ne arată poza din stînga. La mijloc este plăcuța de aur ce face parte din tezaurul descoperit la Lechința, județul Bistrița-Năsăud, executată în secolele VII-VI î.e.n. ce prezintă un solomonar strunind balaurul, dar avînt urmele sînilor unei fe-meii, cred că este vorba de Maica Pămîntească sau Zîna. În dreapta este același mit dar văzut de populația maia. La vechii egipteni simbol al vieții veșnice era și crucea cu buclă iar la noi patriarhul și mi-tropoliții au pe toiag doi șerpi înfășurați care se uită spre crucea dintre ei.

În *Amduat*, *Cartea despre lumea subpămînteană* apare șarpele cu două capete. El mai era privit ca reprezentînd puterea arzătoare a soarelui fiind așezat pe coroana regelui sub forma Ureus. Pe de altă parte, Ra cînd călătorește în împărăția întunericului are în șarpele Mehen - „inelatul” cum a fost pus în *Tora* pentru a fi nimic de Iahwe – un prieten care îl ajută, el încolăcindu-se de jos în sus și apoi co-borînd în cealaltă parte, sub forma unor bucle în jurul

cabinei de pe barca solară. Șarpele era văzut în religia egiptenilor și a tuturor neamurilor arimime ca un înnoitor și continuator al vieții veșnice din ceruri și de pe pământ, fiind mereu în slujba Ziditorului și nu al Satanei cum au falsificat ei istoria.

Mai amintesc **vaca** și **taurul** care au avut o mare importanță în religia egiptenilor, vaca fiind consi-derată animal sacru al zeiței Hathor și Isis, și tot așa apare la neamul aryas care a migrat din Carpați în India. Soarele și luna aveau ca epitet „taurul cerului” iar taurul divin era considerat „sufletul măreț” al lui Pitah. Taurul este animalul venerat al mai multor zei, dar și în Carpați la neamul geților avea mare prețuire și apoi mai târziu, în feudalism prin bourul din stema Moldovei.

Conducătorul egiptenilor **pir-o** sau faraon cum l-au numit grecii, este prin puterea divinității, regele focului ceresc și al trăsnetului, avînd pe frunte șarpele Ureus care azvîrle săgeți de foc și distruge duș-manii. Vocea lui este ca un tunet și prin urletele *ham ham* îi sperie pe dușmani, el fiind însoțit în luptă de zeul lup sau poate că egiptenii foloseau în război cîini dresați ca emeșii. Ca reprezentant al divini-tăților pe pământ, faraonul purta mereu pe mîină **crucea cu toartă** numită *ankh*, ce reprezenta simbolul vieții veșnice și al sacrului. Această formă de cruce a fost preluată fără prejudecăți în creștinismul copt, tot așa creștinii ortodocși dar și cei catolici au furat fără a se rușina vreo clipă, simbolurile religi-oase ale geților și se fălesc obraznic cu „crucea greacă” și „crucea latină” care ar veni din legămîntul avraamic sau al tartorului Iahwiță.

Sabia curbată era simbolul tăriei și curajului iar faraonii o primeau de la Ra, la fel era și cu lugal al emeșilor. Geții vrednici, adică puii de lei, primeau toți sabia curbată dar de la făurarii lor, și amarnic lucrau cu ea cînd erau supărați și luați la socotit de fel de fel de venetici sau pofticioși de hoție.

După o perioadă mai lungă de timp, de obicei 28 de ani – unii autori spun că erau 30, fără a argu-menta diferența – regele trebuia să îndeplinească un ritual de purificare și regenerare a puterilor divine ce se făcea prin sărbătoarea **heb-sed**. Se pare că acest ritual are rădăcinile chiar în mitul lui Osiris. Așa cum acesta a fost ucis după 28 de ani de domnie de către fratele lui, Seth, într-o conjurație de 72 de în-tunecați, iar din trupul lui, după ce a fost găsit și adus în Egipt a fișnit o nouă viață pe întreg pământul, tot așa regele trebuia să asigure prin propria moarte simbolică, continuitatea poporului său. Asasinarea ritualică la 30 de ani de domnie, cei care o susțin, o pun în legătură cu circuitul planetei Saturn în jurul soarelui care este de 30 de ani, dar argumentul nu are existență și în alte practici.

În popor, legat de moartea ritualică era obiceiul de a face din mîlul Nilului mici figurine ale lui Osi-ris și a pune în ele semințe de cereale pentru încolțit, ca un simbol al renașterii din moarte. Noi avem o astfel de tradiție populară prin obiceiul Caloianu (*kalo*: rar, a fi drag + *iani*: făpturi cerești de lumină, îngeri păzitori) care este un ritual de chemare a ploii pentru a ajuta viața plantelor și a combate seceta. Se făcea o păpușă din lut care se înveșmînta, iar capul era acoperit cu ouă roșii de la Paști, spunîndu-se asupra ei diferite descîntece și chemări ale puterilor divine. Era dusă cu mare alai și îngropată într-un loc neștiut de săteni. Jelit ca un mort, Caloianu era dezgropat după 2-3 zile și așezat într-o mică barcă făcută din papură care era pusă pe o apă curgătoare pentru a-l duce în lumea cealaltă a luminii. Într-o altă variantă a mitului, după dezgropare, Caloianu era rupt în mai multe bucăți și aruncat în verdeață pentru ca trupul lui să aducă ploaia care lipsea. **Este uimitoare asemănarea celor două variante ale mitului românesc cu moartea lui User!**

Dar sacrificarea simbolică a regelui – care în Egipt era și Marele Preot peste marii preoți din nome – a fost o reminiscență a unui cult ce era practicat în Carpați înainte de plecarea lor pe malurile Nilu-lui. Din cele trei tăblițe descoperite la Tărtăria, cea rotundă a fost citită de mai mulți sumerologi ruși iar informațiile de pe ea, au fost puse în legătură cu unele informații din cultura sumeriană. Boris Per-lov, publică un articol intitulat *Cuvintele vii ale Tărtăriei* în revista *Tehnica molodiji* nr. 12/1975, unde îl citează pe colegul său V. Titov, care a citit tăblița rotundă astfel: „În a patruzecoa domnie, pentru buzele (gura) zeului Șaue, cel mai vîrstnic după ritual (a fost ars). Acesta-i al zecelea.” Citirea cerce-tătorilor ruși se bazează și pe informațiile lui Vlassa care a descoperit aceste artefacte și a scris despre ele unele lucruri neadevărate, cum că le-ar fi găsit într-o groapă cu cenușă alături de oase omenești carbonizate. Textul propus de cercetătorul rus V. Titov pentru tăblița rotundă, scris cu grafie latină este: „4.NUN.KA.ȘAUE.GULA.PI.ID.IM.KA.RA.” Perlov modifică puțin interpretarea colegului său și dă următoarea citire: „Cele patru conducătoare, pentru chipul zeului Șaue, cel mai în vîrstă (conducătorul, patriarhul, marele preot) în virtutea adîncei sale înțelepciuni, a fost ars unul.” În articolul menționat, autorul îl pomenește și pe sumerologul englez S. Legdon, care a citit o inscripție în sumeriană unde se povestește despre uciderea ritualică a sacerdotului suprem și alegerea altuia în locul lui. În tăblița sumeriană se mai amintește despre cele 4 surori-preotese care se aflau în fruntea a patru gru-puri tribale. Dar semnele de pe tăblița rotundă trimit către un alt episod al vieții omului, tot cu caracter religios care însă nu implică sacrificii umane, ci reprezintă un gest de cinstire față de Tatăl Ceresc, Mama Pămîntească și Șaue, a unei mari preotese care a decedat.

Papirusul Ani, în capitolul VI spune că în coșciugul mortului se puneau mici statuete numite *șaubti* (*șauē + bit* sau *bîfîi*) care aveau darul de a-l ajuta pe decedat în lumea de dincolo la muncile pe care trebuia să le facă. La început se puneau numai două statuete, dar în timp ele au ajuns la 360, adică zilele anului egiptean. Vedem că aceste statuete sînt legate de drumul sufletului decedatului de pe lu-mea cealaltă iar aceste mici divinități trebuiau să-l însoțească, călăuzească și să protejeze destinul mortului. Zeul Șaue, în mitologia egipteană era divinitatea sorții individului, fiind scris cu expresia „ceea ce este decis”, avînd și temple în diferite orașe. Dacă din denumirea statuetelor cuvîntul *șauē* a fost lămurit, mai trebuie să facem lumină pentru cuvîntul *bti* cum greșit l-au scris egiptologii. El trebuie citit *bîf* care în limba română este o șuviță de păr sau de lînă. La egipteni, din părul de pe capul mortului se tăia o șuviță ce se ardea pe altar alături de oul cosmic numit *ouf* sau *meska* și alte ofrande. Dar poate fi citit și *bîfîi*, cu sensul de a imita pe cineva, fiind tocmai rolul acestor statuete de a munci pe lumea cealaltă în locul defunctului. O altă variantă de citire a cuvîntului *bti* este *bîfi* cu sensul de bunici în limba română. Și această semantică ne duce la originea carpatină a divinității care era princi-palul zeu în mileniul IV. î.e.n. iar cînd au migrat în Egipt au adus cu ei și legendele mitologice care au constituit baza de pornire a teologiei.

În satele din Maramureș, pînă pe la mijlocul secolului XX majoritatea femeilor nășteau acasă asis-tate de o moașă. Coconul venit pe lume era însemnat pe frunte cu semnul crucii de trei ori din lichidul placentar spunîndu-se o rugăciune. Oușul în care a fost zămislit, adică placenta era îngropată sub patul unde a dormit mai mult mama copilului ca o cinstire adusă Mamei Pămînt, din care s-a izvodit noua viață și în care se va întoarce cînd se va termina caietul zilelor! Poate că în vremurile cînd strămoșii noștri practicau incinerarea, oușul era ars în vatra casei care avea un rol ritualic și de purificare special. Dacă vom mai căuta în tolba cu tradiții și obiceiuri neaoș mioritice, sigur vom descoperi și alte simili-tudini care confirmă fără putință de tăgadă continuitatea noastră pe aceste meleaguri de la zămislirea neamului omenesc de către Sîntu și că „egiptenii” arimini au migrat din Țara Sfîntă pe valea Nilului către sfîrșitul mileniului IV î.e.n. dar avem o migrare chiar mai devreme cu cca. 1500 de ani.

În perioada totemică, Șaue a stat în fruntea unui trib care l-a avut ca divinitate principală dar în timp, teologia și teozofia lor a fost amplificată prin prelucrări succesive iar Șaue, ca și strămoșii din Carpați a intrat într-un plan secundar al ancestralului. Ca zeu și el a îmbătrânit odată cu credincioșii lui, și după multe generații, a cedat rolul cultic unor divinități mai tinere și mai viguroase. În limba veche Șaue înseamnă vulturul divin (*ša*: noroc mare, grație divină + *ue*: șoim, vultur), iar acest totem a înfăptuit unirea triburilor arimime de pe cursul lui Hapi.

Sufletul mortului când călătorea către ținutul lui User sau Osiris, trecea prin *Amduat* unde era apărat de patru duhuri protectoare împotriva șarpelui Apofis, care îi mânca pe cei ce au făcut pe pământ multe păcate. Dar noi păstrăm numele vechii divinități carpatine în numele **Șaue**, cum își numesc satul local-nicii din Șieu, comuna Rozavlea, jud. Maramureș și Șaulia, localitate din județul Mureș. La emeși, divinitatea destinului și a renașterii vieții din moarte se numea Suen, ca duh al lunii.

Sanctuarul rotund de la Sarmisetuza avea un diametru de 28 de metri. Soarele își desăvârșește un ciclu de rotație în univers după calendarul geților în 28 de ani pămîntești iar esenii considerau că omul petrece un ciclu de viață (copilărie și tinerețe, maturitate, bătrînețe și înțelepciune) în 28 de ani. Poate moartea lui Osiris de la egipteni se găsește la emeși în mitul lui Dumuzi care și el are o soartă asemănătoare, ambele fiind o reminiscență a unui cult carpatin pe care azi îl cunoaștem doar în mică parte sub numele de Miorița și Caloianu!

În ritualul de moarte simbolică și renaștere a pir-o, numit în egipteană *hed-sed*, se folosea de obicei un preot care intra într-un ou din piele, considerat matricea placentară, prin care divinitatea recrea pu-terile benefice ale vieții în faraon. În textele din *Cartea morților* unde ideea nemuririi este chiar teme-lia scrierii, decedatul este considerat ou cosmic sau șoim de aur din care se va naște o nouă formă de viață „vei muri și vei deveni, Eu sînt astăzi. Eu sînt ieri. Eu sînt mîine. Trec prin nașterile mele repe-tate rămînînd puternic și tînăr, Ca Ra cu cap de leu el pune stăpînire pe partea sa de moștenire din cer”. În toate scrierile pretins revelate ale mozaicilor, dar dovedite ca mincinoase și furate, nu există undeva o exprimare care să poată arăta ideea nemuririi așa cum apare ea la egipteni, emeși și geți!

În *Kohelet* sau *Eclesiastul*, **ticluit în secolul II al erei noastre**, la cap. XII,5 mormîntul este numit „casă a veșniciei” ori această expresie aparține teologiei egiptene de unde au luat-o mozaicii, ei neac-ceptînd nemurirea ca o nouă lume, fiindcă teologia lor susține descompunerea și dispariția totală a mortului, iar despre suflet nici o vorbă pentru că Iahwe le-a strigat: mucleș!

Textele piramidelor folosesc mai multe cuvinte pentru divinul ou-matrice sau ou cosmic din care s-a născut totul: *meska* (*meș*: încălțăminte din piele subțire fără călcîi + *ka*: poartă, loc nou), *meskhent* (*mascat*: deghizat), *kement*, *ut* (*ud*: umed, aspectul din oul matrice, sau organul genital în general pe unde are loc nașterea sau se urinează), *shed* (*ședă*: supraveghere, ordine, putere), al căror nume ara-tă „**țări sau orașe ale pielii.**” În *Tora*, mozaicii scriu ținutul de la sudul Istrului, Mesia, cu numele de Meșec, apropiat de *meșka*, iar precizarea „țări sau orașe ale pielii” se referă la acele popoare care folo-seau pielea pentru a se îmbrăca în perioadele friguroase ale anului. Ori de la nord de Istru pînă în sudul munților Traciei, frigul îi îngrozea pe toți curajoșii, iar poetul latin Ovidiu vorbește de firoșii geți care umblau prin Tomis în cojoacele lor mițoase. Sigur că erau mițoase dar erau și călduroase pentru gioale și mutrele bărboase. Mai avem și numele de familie Meșca, așa ca o lulea de nu mă uita, în mintea unor nebuni ce nu-și găsesc liniștea pe plaiurile mioritice!

Ca Mare Preot peste marii preoți ai nomelor, faraonul putea intra împreună cu preotul Sem, care controla procesiunea renașterii prin pielea *meska*, în locul unde se afla statuia zeului. Începând cu pe-rioadele Imperiului Mijlociu în ceremonialul sărbătorii *sed* sau *shed*, se folosește o pînză în locul pieii pentru confecționarea oului mitic, iar textele spun că „se trece prin ea pentru a merge în cer”, pentru cei demni de dobîndirea nemuririi. Dar și preotul Sem a fost înlocuit printr-un om obișnuit numit *tikenu* sau *tukanu* care se băga în oul divin. Acesta era pus pe o sanie care, la rîndul ei era pusă într-o barcă și dusă la necropolă unde se făcea ceremonialul de înmormîntare. *Tekenu* sau *tukanu* era scos din ou, i se tăia un *biț (moț)* din chică și împreună cu oul-matrice erau arse pe altar, astfel fiind îndeplinit ceremonialul de regenerare și întinerire a faraonului.

Atît în texte cît și în viața curentă, **pir-o** era salutat cu formula „viață, prosperitate, sănătate” care se scria în egipteană *An huda sana ba* unde avem *an* (lumină, cer, Creator în emegi) + *huda* (dimineață, casă în română) + *sana* (sănătate în română) + *ba* (persoană în viață, a răsplăti, suflet în emegi).

Se pare că povestea lui Abel și Cain din *Tora* își are rădăcinile aici în mitul lui Osiris ucis de Seth sau într-un mit asemănător cunoscut de la „dușmănoșii” filistenii din Palestina, o variantă a morții lui Dumuzi. Și tot de aici au luat ei pe cei doi fii ai lui Noe, **Sem** și **Ham** amintiți mai înainte, iar pe **Iafet** l-au luat de la greci, care îl știau pe Iapet, ca tatăl lui Prometeu ziditorul neamului omenesc. Mozaicii au putut șterpeli aceste informații numai după ce textele religioase egiptene au fost traduse în koine la cererea regelui macedonean Ptolomeu II, sub supravegherea preotului egiptean Manethon și au ajuns astfel în Biblioteca publică din Alexandria. Acțiunea s-a petrecut pe la anii 270-240 î.e.n. și numai după această dată, ivriții au fost străfulgerați de revelații, fumigații, emanații, emulații și alte asemenea conspirații drăcești cu care i-a miluit Iao, ce mai tîrziu îi vor zice Iahwe!

Religia egiptenilor avea două părți distincte în practicarea cultului, o manifestare publică la care participau toți membri comunității și o manifestare foarte restrînsă, numită de greci **mistere**, unde participau doar inițiații. În această categorie intrau o parte dintre preoți, unii mireni cu calități deosebite, marii preoți și **pir-o**. Fiecare nomă avea misterele ei, dar cele mai cunoscute, ajunse pînă la noi sînt misterele lui Osiris. Ele erau adevărate reprezentații teatrale jucate în public unde participau un mare număr de figuranți alături de preoți, iar o parte a acestor mistere erau jucate în temple sau în clădiri special amenajate acestui ceremonial, fiind partea cea mai importantă a sărbătorii. Numele aveau fiecare propria organizare religioasă în frunte cu marele preot care slujea divinitatea tutelară. La egip-teni funcțiile preoțești nu erau ereditare, iar cei care nu dovedeau rîvnă pentru învățătură erau lăsați de bărcuță pentru că ei nu aveau căruță, să se ocupe cu altceva, marele preot fiind inițiatul în misterele cultului zeului principal și dobîndea înțelepciunea divină prin clarviziune. Intrarea în templele egipte-ne era condiționată de o purificare. De aceea erau bazine cu apă în fața lor unde fiecare credincios se putea curăța. Obiceiul a fost luat de mozaici cînd și-au ticluit ei povestioarele gogonate, întunecate, re-velate și înveninate. Alte mituri venite din antichitate ne spun că User avea ca frate pe titanul Typhon sau Seth, nume ce a fost folosit de către geții din Tracia sub forma Seuthes dar și de cei din nordul Is-trului adică din Sfînta Geție. Dar Typhon era soțul Echidnei, ființă din neamul titanilor care își avea împărăția la nord de Istru. Manethon ne amintește că Typhon mai era numit și **Smu**, nume identic păs-trat de slavii din sud și armîni pentru **zmeu**, iar la noi mai găsim în limba noastră cea străbună cuvîntul *smeu*. Homer în *Iliada* 2.783 descrie un loc pe care îl numește „patul lui Typhoeus” și îl pune în țara Arimoi, iar Hesiod în *Teogonia* 295-305, scrie că Typhon era soțul Echidnei din țara Arima. Deme-trios de Scepsis (secolul II î.e.n.) consideră țara Arima „în țara **Catacecaumene** (*cata*: a căuta, a cerce-ta + *ceca*: bufniță + *umene*: omenesc, legat de om) **din Misia**”! Diodor din

Sicilia în *Biblioteca istorică*, Cartea III, LX ne-a lăsat mărturie că titanul Atlas, a avut ca frate pe Cronos și când și-au împărțit lumea, el a luat ținuturile de la Ocean (Marea Neagră) și Carpați, iar frăția a plecat să domnească peste Egipt. Într-o altă legendă care dovedește legătura de neam între geții arimini și cei de pe malurile Nilu-lui, preoții egipteni spuneau că Egiptos I-a avut ca frate pe Danaos, care împreună erau copiii lui Belos. Dar danaii au fost pelasgii cum avem mai multe mărturii venite din lumea vechilor greci. Și tot egiptenii spuneau că macedonii sînt o colonie de-a lor, deci erau de același neam, fiindcă vorbeau limbi înrudite și aveau culturi apropiate, la fel cum susțineau că tot ei au întemeiat cetatea Macedo (Meghido) din nordul Canaanului, punctul de legătură între Siria și Egipt! Tot Diodor în *Biblioteca istorică* 1 (28,1-4) scrie „**că națiunile Colchilor din Pont... au fost fondate de anumiți emigranți din țara lor (Egipt) care au făcut colonii...**” Ca să nu sară vreun îndrăcit la gîtul Adevărului îl aduc de martor peste timp pe poetul latin Ovidiu ce a scris în *Tristele II*, despre frigurile suferite în cetatea Tomis unde era ma-zîlit din porunca lui Octavianus, iar numai Istru îl despărțea „de metereu, **colchieni**, de iazigi”, precizarea lui fiind fără nici un ocoliș, trimițîndu-ne direct la localitatea Colți din Curbura Carpaților. **Egip-tenii aveau o conștiință clară că se înrudeau cu neamul ariminilor sau al geților din Europa** și nu cu rapănurile semite cum le pocesc acum multimilenara istorie jegurile cazare.

Originea carpatină a vechilor egipteni vreau să o dovedesc prin străduințele arătate mai sus și chiar ceva pe deasupra, iar pentru hafîr am cules 116 cuvinte din cărțile pe care le-am citit despre civilizația de pe Nil, cu ele dovedind că există legături lingvistice și religioase de netăgăduit între vechea civili-zație carpatină din mileniul IV î.e.n. și cea nilotică. Celelalte cuvinte trebuie descoperite din lucrările *Egyptian Grammar* de A. H. Gardiner, Oxford 1927; *Hieratische Paleographie* de G. Möller, Leipzig 1936 și *Demotische Grammatik* de W. Spiegelberg, Heidelberg 1925. În scrierea hieroglifică, cuvintele se scriau numai cu consoane, iar vocalele erau cunoscute de cei care le citeau, în timp aceste infor-mații s-au pierdut, iar de cele mai multe ori așezarea vocalelor în textele egiptene din traduceri contemporane este arbitrară, chiar dacă se face comparație cu limba coptă care a apărut foarte tîrziu și nu poate fi un reper sigur în această direcție. Cele mai vechi scrieri sînt din dinastia tinită (cca. 3000 î.e.n.) ce a avut reședința în orașul This din Deltă. Dau mai jos aceste cuvinte, primul este în egipteană, iar după semnul egal (=) este cuvîntul românesc sau în emegi ori sumeriană cum a mai fost botezată aceas-tă limbă pentru a fi furată mai ușor de maeștrii minciunii și hoției.

ab: denumirea egipteană a nomei Elefantina = *ab*: strămoș, prima apariție, de început în emegi și *aba* la geți cu sensul de tată, părinte, strămoș. *Aha*: strămoș = *aha*: aducere aminte; *akhu*: ritual săvîrșit pentru a deveni sacru = *aka*: înseamnă în emegi a săvîrși, a pune la punct ceva, loc; *akhit*: perioada inundațiilor Nilului cînd se deschideau toate canalele pentru a primi apa = *achit*: a îndeplini o obli-gație. *Amenti*: ținutul unde se duc morții cei virtuoși după judecata lui Osiris și stau alături de el, în unele mituri locul este undeva sub pămînt, în altele este situat în ceruri, în regiunea de apus = *aminti*: a judeca, a ține minte, a cinsti, a rememora, a desfășura o acțiune religioasă sau laică pentru venerarea celor morți; *ankh*: crucea egipteană ca simbol a vieții veșnice și a divinului = *angea*: înger cum apare pe tăblițele de plumb de la Sinaia; *aat*: templu, din vechime = *at*: străbun, cer în emegi; *arate*: sînt cele 7 porți prin care trebuie să treacă sufletul pentru a ajunge în Amenti = *arate*: a indica, a conduce și *arete*: berbec cu care se dărîmau zidurile cetăților sau se deschideau porțile acestora, dar și cînd era sacrificat la moartea unui om.

ba: berbec = *ba*: sunetele scoase de ovine cînd sînt neliniștite din anumite cauze; *baba*: divinitate egip-teană, paznicul palatului lui User, aici are sensul de părinte, tată, știut fiind că în vechile mitologii, sufletele răposaților îi ajutau pe cei apropiați = *baba*: tată în istroromână;

chemu: anotimpul secerișului cînd populația era chemată să adune cît mai repede recolta = *chem*: a striga, a îndemna; *chep*: din expresia „chep + eru”, chip, înfățișare = *chip*: înfățișare, imagine, figură; *dabat*: sigiliu de inel, iar litera *t* reprezintă genul feminin = *daba*: cetate, cum apare pe tăblițele de plumb. Ivriții au preluat termenul sub forma *taba*, *at* iar noi avem *tabă* care înseamnă efigie sau sigiliu, deci termenul este luat de la filistenii; *dad*: părinte, tată, bătrîn = *tată*: părinte biologic sau *tete*: unchi, bătrîn, *dad* în engleză este identic cu termenul din egipteană pentru că a fost o migrație din Carpați și în insulele britanice pe la sfîrșitul mileniului IV î.e.n., *dada*: sfatul bătrînilor = *dadă*: termen respectuos pentru sora mai mare sau pentru o femeie matură;

Earu: Cîmpiile fericiților unde se duceau cei considerați vrednici de către Osiris = *Er*: în emegi în-seamnă a conduce, a îndruma, a călători; *eru*: din expresia „chep + eru”, strălucitor, luminos, ființe de lumină = *er*: în emegi, a conduce, a însoți, a îndruma către.

facu: a face, a înfăptui. În papirusul din Leyden scrie că „Demiurgul/Tatăl a făcut/creat șaptele sale” – *dad faqou titi* – adică a făcut lumea prin cuvînt și gînd = *facu*: a face, a executa.

Ha, hi: interjecții = *ha, hi*: interjecții; *haka*: vrajă, descîntec = *hac*: serviciu, chip, puțință, asemănare, soluție; *ham-ham*: strigăt de luptă al egiptenilor fiindcă ei luptau sub steagul lui Anubis care era în ve-chime cîine = *ham*: lătratul cîinelui; *hm-stu, hame-situ*: puterile dușmănoase care vor să-l mîncine pe *ka* = *hămesitu*: foarte flămînd, mîncău, înfometat; *harou*: Horus reprezentat ca șoim = *hărău*: șoim sau uliu; *hat*: înainte = *hăt*: în depărtare, înainte; *hati*: inimă ca loc al cumpătării și prevederii = *hăți*: a trage, a scoate și *hățui*: a conduce din hățuri, a dirija, a ține sub control; *hen*: embrionul uman, fetusul = *ham*: casă goală și nelocuită, coș din papură cu care se ducea mîncarea la cîmp; *Hinu*: numele bărcii cu care erau duși morții în lumea de dincolo = *hina*: partea din spate a plutei; *heri*: conducător, deci-dent, vestitor = *hiri*: noutăți, vești, vestitori; *hob*: dans religios care se făcea prin sărituri puternice în înălțime cu o rotire în aer = *hop*: săritură, trecere; *hotep*: pace, mulțumire, îndestulare = *hutupi*: a mîncă pe înfulecate; *huta*: casă = *hudă*: casă;

gheb: pămînt, prima movilă apărută din apa primordială = *gheb*: cocoașă, movilă;

i: interjecție = *i*: interjecție; *Iaru*: fericit = *Iaru*: nume de familie la români; *im*: pămînt = *im*: pămînt moale sau mocirlă; *ion-mutef*: ritual prin care *tikenu* sau un preot în cazul morții ritualice simulate a regelui, trebuia să treacă prin acea piele ca simbol al renașterii, apoi se lua o șuviță din părul de pe cap și se ardea împreună cu pielea, într-o groapă = *ion*: ființe de lumină sau îngeri păzitori în teologia egipteană și cea a geților carpatini, dar și din sudul Istrului; *ib*: inimă ca loc al gîndirii sensibile sau divine = *iub*: dragoste, afecțiune, iubire, dar forma veche egipteană se găsește în cuvîntul ibovnic (*ib + ob + nig*); *ist*: iată = *ist*: acest;

kau: a distruge, a nimici, a judeca = *căi*: a compătimi, a plînge; *qeni/căni*: negru, înegrit = *căni*: a murdări cu negru; *kahibit*: „umbra” mortului care era percepută ca un fel de memorie postumă, pierdere în timpul trecerii prim Amduat ducea la dispariția sufletului = *cahile*: plută mică folosită la tre-cerea unui rîu; *kemkem*: zeu care îi apără pe cei virtuoși = *chem*: invoc, rog, cer; *kemet*: adunare = *chimet*: consilier; *kenet*: înegreală = *cănit*: înegrit, murdărit cu negru; *khem sekhem*: sfînta sfintelor din templele egiptene unde putea intra numai regele ca mare preot și preoții de rang înalt = *chemui*: a chibzui, a socoti, a cerceta sau *chimă*: germen, creștet, vîrf; *khemenu*: centrul religios din Wnt, care era al lui Thoth = *căminu*: casă, baștină; *khen*: burduful din piele prin care se trecea în ritualul de urcare la cer = *chin*: supărare, muncă istovitoare; *khenti*: judecător, demnitate înaltă = *chintic*: măsură de greutate foarte mică

folosită în vechime; *Khepra*: scarabeul ieșit din mîlul primordial = *chipru*: iarba neagră; *khep*: ființă, făptură = *chip*: trup, ființă; *kher*: a pieri, a judeca = *cher*: a muri, a pieri; *khru*: voce, grai = *cri*, *cri*: cîntecul greierului și *gri*, *gri*, cuvînt cu care se cheamă porumbeii;

ma: născătoare, mamă = *ma*: mamă în română și emegi; *makhru* era vocea Născătoare a celor văzute și nevăzute din cer și pe pămînt = *macru*: carne slabă, foarte bun; *meduta*: ordine, metodă = *mitodi*: mijloace, metode, cuvînt folosit pe T 45; *Mehen*: mare, voluminos = *mahal*: mare, voluminos; *mrt* (se citește *mărit* sau *merit*): femeia cea iubită = *mărit*: a se căsători și *merit*: a recunoaște o calitate, favoare; *meru*: omul iubit pentru meritele sale = *Meru*: muntele sacru al geților unde cei care deve-neau OM, se înălțau la ceruri; *mest*: piele tăbăcită sau numai jupuită în care se băga tikenu în simula-crul morții ritualice = *mesti*: încălțăminte din piele subțire, fără toc, purtată de bărbați. În tăblița 36 se spune că asemenea încălțări erau date morților; *meska*: piele argăsită = *mescă*: ciubăr, în care se făcea tăbăcirea; *mire*: a iubi = *mire*: bărbatul care își unește viața cu o femeie prin consimțămîntul căsătoriei; *miri*: sapă, unealtă cu care țaranii egipteni își cîștigau agoniseala și din care plăteau și biruri = *mirii*: bogății, tezaure, impozite; *mose*: a da naștere = *moși*: a ajuta să nască, de aici ivriții l-au scornit pe Mo-șe al lor; *mos*: nume purtat de Ra ca ziditor al lumii = *moș*: părintele mort al unui clan, strămoș. bătrîn; *mut*: mută = *mută*: fără glas, tăcută; *mutef*: trecere, a supraveghea, a îngriji = *mutevliu*: administrator;

ntr/natura: zeu, divinitate, ei aveau conceptul că tot ce este vizibil și invizibil a fost creat de divinitate și după moarte se întoarce în energia creației de început. Este compus din *na*: om, ființă, pămînt, plan-te, apă + *tu*: strălucire, credință, suflare + *ra*: revărsare, rădăcini, a radia, drag. Sensul cuvîntului se găsește identic în scrierile esenilor, scrierile trismegiste, *Cartea lui Eno* și scrierile caldeene, adică înțe-lepciunea strămoșilor noștri arimini; *neheb/nahab*: șarpe uriaș, monstru = *năhoadă*: monstru, arătare; *nemes*: un fel de batic purtat numai de faraon care arăta poziția unică ce o avea în cadrul societății egiptene = *nemes*: de neam mare, nobil; *nemu*: participanții din primul rînd la procesiunile de înmor-mîntare ale vechilor egipteni = *neamu*: rude de sînge; *neb*: mulțime, adunare = *nib*: mulțime gălăgioasă, adunare; *neniu*: gîrbovii, cei care participă la ceremonie și sînt copleșiți de supărare = *nene*: persoană mai în vîrstă; *nepere*: care nu piere = *nepere*: care nu moare; *Nun*: oceanul primordial în care erau germenii a tuturor ființelor = *nun*: origine, naștere, a se ridica, a crește, în emegi; *nu*: nu = *nu*: negație; *non*: nu = *non*: nu în limba franceză;

o: interjecție = *o*: interjecție; *okket*: venit din cuvîntul *sarsarokket*, un epitet pentru Horus care și-a pierdut un ochi în lupta cu Typhon = *ochit*: nimerit, țintit; *Oua-Oua*: trib din perioada predinastică = *oua*: a face pui, a se înmulți; *ouf*: ritual prin care defunctul era acoperit cu o piele simbolizînd întoar-cerea în uter sau ouțul primordial pentru o nouă naștere în lumea de dincolo = *ouf*: ou mic, în româna veche, despre femeia însărcinată se spunea că „are ou”.

Prt, *părut*: ieșit, apărut = *părut*: ivit, imaginat; *perit*: perioada semănatului cînd semințele erau puse în pămînt ca să moară pentru a renaște prin spic = *perit*: mort; *pir-a*: reședința faraonului, dar și titulatura oficială a acestuia după o lungă perioadă de timp. Era considerat ca înveșmîntat cu o aură cerească, ca un con-ducător divin. La început se consulta cu ceata războinicilor și sfatul bătrînilor și tot la el veneau cu *pîra* cei cu necaz sau of la lingurea = *pîră*: acuzație, neînțelegere, dispută, vrăjmășie, judecată, osîndă. În limba vorbită de *rîmîinii* din Albania, la flacăra spun *pira*, dar zicerea a fost și la noi pentru că o găsim în cuvîntul compus *pirogravură* sau *piroman*. În limba română avem cuvîntul *pîr* (sunetul pe care îl face focul atunci cînd arde lemnul), dar și cuvîntul *pîrjol*.

ra: gură, numele principalei divinități = *ra*: a naște, a străluci, drag; *rmn/ramin*: oprire, rămânere, dăi-nuire, statornicie = *rămîn*: oprire, rămânere. Cuvîntul egiptean mai poate fi citit *rumun*, *roman*, *rimin*, toate avînd o semnificație majoră în identitatea de neam a românilor, numai de nu ar fi dat în ei dam-blaua latrinistă, tracistă sau mai nou, cea celtistă. Arimînii din Albania își spun *rîmîni*. Cînd au plecat ei pe la sfîrșitul mileniului IV î.e.n. și apoi prin năvălirea hicsosilor, cei rămași la baștină și-au zis **sta-tornicii** sau **rămașii**, iar pe tăblițele de plumb apar scriși *rumun*, *rimin* sau alte derivate; *rîma(t)*: om doritor de cunoaștere = *rîma(t)*: a scormoni, a căuta; *Rosetau*: era un ținut cu tuneluri pe unde sufletul trebuia să treacă obligatoriu pentru a ajunge în Amenti. Aici era un lac/tău de foc păzit de un crocodil cu un cuțit de cremene = *rose*: roșu; *remet/remetet*: om, omenie = *Rîmeți*: mănăstire în județul Alba; *roskai*: epitet pentru Isis cu sensul de marea flacăra = *roșcat*: înroșit, aprins și *roșcâit*: uzat, ros, măcinat; *rosta*: bară de fier în egipteană = *rostei*: grilaj din fier la uși sau porți; *rumit*: lacrimă, ei aveau un mit care spunea că omul s-a născut din lacrimile lui Atum, creatorul lumii = *ruminație*: măci-nare; *ruha*: înțelepciune = *ruha*: nume de familie la români. În aramaică *raho* înseamnă înțelepciune iar în ivrită *ruah* are sensul de duh sau spirit. Asta dovedește că ivriții și-au ticluit toate „revelațiile” lor după ce au fost alungați din Egipt ca soldați ai ocupantului persan, adică în secolul IV sau mai sigur după ce textele acestei culturi au fost traduse în koine pe la mijlocul secolului III î.e.n. de unde au tras și ei cu ochiul cînd au devenit un grup compact în Alexandria în secolul I î.e.n. În română avem *rugă* cu sensul de venerare sau cinstire a strămoșilor. Dar cuvîntul ivrit mai are și sensul de a cunoaște pe cineva prin raport sexual, dovedind că la ei religia era o totală și veșnică destrăbălare, fiindcă rabinii aveau pentru pohtele lor hedoniste, lîngă templul din Ierusalim un mare bordel unde erau atît kedeșe cît și pederastașii numiți „cîini” cum scrie la *Geneza* 4,1. Multe tinere ivrite treceau prin acest closet al desfrîului drăcesc iar povestioara cu fecioara Maria și fecundarea ei de către Iahwe, era o practică ori-bilă a cultului mozaic din acest bordel, pe care au vîndut-o goimilor cu cap de lut ca „binecuvîntare” divi-nă, pe cînd ea a fost o cumplită duhoare de latrină a rabinilor preacurvari. După ce rămîneau „cu ou” kedeșele erau scoase la măritat cu ghiocul însămîntat de aceste lepre, iar „curățenia” neamului lor, trîmbițată cu o nemaiîntîlnită obrăznicie atît în vorbă cît și în făcăturile lor sataniste, este tocmai practica îngrozitoare de mai sus, ce nu se mai află la nici un alt popor din antichitate.

saba: stea = *saba*: a duce cu vorba, a spune vrute și nevrute; *sabaiu*: doctrină, instrucție = *sabaia*: a se năpusti, a învinge; *sabaoit*: înțeleaptă, învățată = *Sabaot*: la bogomili este creatorul lumii spirituale; *sabau*: înțelept = *sabău*: croitor; *sakhu*: ființă sacră sau purificată, ritual în regatul vechi unde o per-soană substituit sau chiar cea a mortului era băgată într-o piele cusută urmărindu-se unirea sufletului mortului cu *ka* și *ba*, substanța divină a universului care a însoțit existența lui pe pămînt, pentru a obți-ne nemurirea = *sacu*: obiect din pînză sau piele care ajută la depozitarea unor produse; *saciu*: mortul care a trecut prin oul de piele pentru renaștere și a fost primit în ceruri = *sa-ku*: graniță, hotar, sanctuar în emegi; *Santi*: epitet religios pentru Iaho (Isis), divinitatea supremă feminină = *Sanтта*: unul din nu-mele Creatorului la geți; *Sentit*: epitet religios al zeiței Isis = *sînțit*: sfințit, binecuvîntat de Dumnezeu;

sapat: denumirea canalelor de irigații care despărțeau nomele = *sapat*: muncă cu sapa prin care se face un șanț, ori se pregătește terenul pentru însămîntat, etc; *sar-sar*: venit din cuvîntul *sarsarokket*, fiind un epitet pentru Horus care și-a pierdut un ochi în lupta cu Typhon = *sarsar*: drac, sărsăilă, diavol; *sat*: loc = *sat*: locul unde mai multe persoane și-au stabilit un domiciliu permanent, prin construirea unor case; *sed*: a scrie = *sed*: a se așeza, a fi liniștiți în emegi; *sekhat*: cîmpie = *secat*: loc de unde a fost în-depărtată apa care băltea pe un șes sau cîmpie; *seșa*: a scrie = *seșa*: adunare a sătenilor pentru a petre-ce; *sin/son*: frate = *sin*: fin, nepot, fiul lui; *serdab*: camera zidită în mastaba și culoarele care duceau la ea, unde erau

statuile mortului = *serdar*: comandant de oaste, *sargedab* este chemarea cetății cum apare pe tăblița 63; *sder/sedere*: a se culca = *ședere*: a se odihni, a trîndăvi; *Seta*: numele lui Seth ca zeu al ținuturilor nisipoase = *seta*: a înseta; *sethos*: altă denumire a lui Seth = *setos*: cel care suferă de sete. *Smu*: nume pe care Typhon sau Seth îl avea la egipteni, după mărturia lui Manethon = *smău*: zmeu; *suma*: unire = *suma*: a aduna;

Șaue: zeu al destinului în religia vechilor egipteni = *Șaue*: divinitate de la Tărtăria, sat în comuna Ro-zavlea, jud. Maramureș; *ședșed*: loc al renașterii = *șede*: suprafață în prelungirea cuptorului unde se poate dormi; *șarpuarka*: ochii lui Horus asemănați cu ai unei vipere sau șerpoaice = *șerpoaica*: tîrîtoa-re, femela șarpelui; *ști*: a cunoaște, a cerceta ceva = *ști*: a cunoaște.

tap: cap = *tapă*: creștătură făcută în capătul unui lemn pentru a se îmbina cu altul; *taty*: administratorul Egiptului = *tati*: nume de alint pentru tată; *Tatu*: muntele sfînt al egiptenilor, situat undeva în **nordul îndepărtat** unde s-a retras User după ce a murit. Budiștii spuneau Muntelui Meru aflat departe în nord și Tată = *tatu*: tată, părinte; *tau*: lac = *tău*: lac, baltă, iaz; *Te chem*: Marele Zeu invocat de sufletul mor-tului în Amduat = *Te chem*: formulă de venerare în creștinism. *Temu*: unul din numeroasele epitete ale lui Ra, cu sensul de distrugător = *temu*: speriatul, înfricoșatul, Dumnezeu în armînă; *tikenu*: defunc-tul sau inițiatul care se băga în pielea *ouș* sau *meska* pentru a renaște în lumea lui User fiind adus pe o sanie la locul procesiunii = *tucanu*: om naiv, om vînjos; *titi*: a spune, a șopti = *titii*: a șopti;

Uret: urît, primejdios, vine din expresia „marea revărsare” și se referă la drumul parcurs de barca lui Ra în lumea de dincolo plină de demoni și de capcane = *urît*: respingător, hidos; *User*: numele în egip-teană a grecizatului Osiris, care era principala divinitate ce conducea ținutul nemuririi, unde își doreau toți muritorii să le ajungă sufletele = *ușer*: dregător de Curte în Moldova care avea sarcina de a-i primi pe soli și a-i conduce la Domn. Aș dori să subliniez faptul că în limba română cuvîntul *ușer* sau *ușar* are semnificația de *portar* (*paznic al porții*); *urthekau*: vrăji și descîntece folosite și în medicină pentru alungarea bolilor = *urtica*: a urzica.

Autor: Constantin Olariu Arimin

Revizuire și adăugire: Sergiu Ar